Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 19 (786)

12 – 15 травня 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

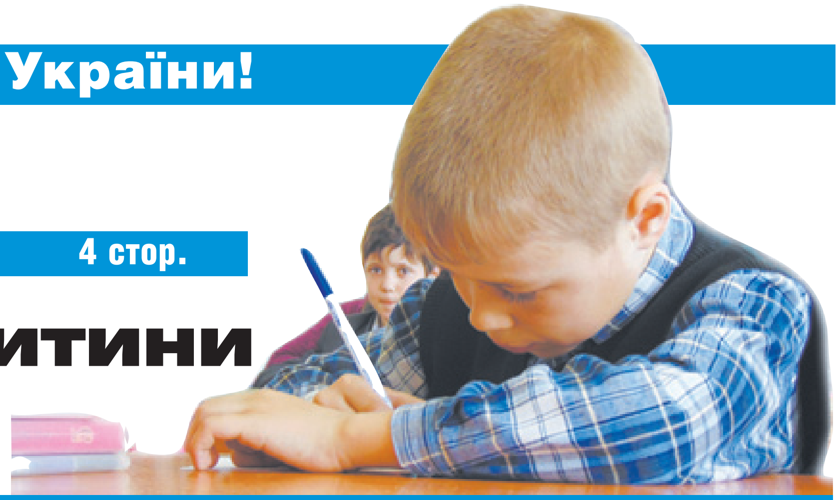
Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

Уроки Катманду

4 стор.

Війна очима дитини



6-7 стор.

18.05.1944

Позбавлені Батьківщини

10 стор.

Початок ери Ан-178



3 стор.

“Північний сокіл – 2015” повернувся до України з Гренландії



11 травня на території військового сектора аеродрому “Бориспіль” відбулася урочиста зустріч літака Іл-76 МД, що належить 25-й бригаді транспортної авіації (м. Мелітополь). Українських льотчиків, які за угодою з Данією гідно завершили військово-транспортну операцію “Північний сокіл - 2015”, привітали колеги та керівництво Повітряних Сил. Успішно виконавши всі завдання, що ставилися перед ними, авіатори вкотре довели свою майстерність та готовність до надскладних місій. Це була сьома експедиція, яка тривала майже місяць. Екіпажу довелося працювати в умовах надзвичайно низьких температур та потужного вітру і здійснити більше 50 перельотів.

2 стор.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

“Збройні Сили України мають чим зустріти ворога”

Президент Петро Порошенко відвідав 169-й навчальний центр Сухопутних військ Збройних Сил “Десна” (Чернігівська область), де Главі держави було продемонстровано високоточну зброю, протитанкові ракетні комплекси та керовані ракети. Уся бойова техніка вироблена на українських підприємствах, які входять до складу ДК “Укроборонпром”.



Глава держави зазначив, що Україні необхідно зміцнювати обороноздатність. З огляду на те, що агресор широко використовує танки, українське військо потребує сучасної протитанкової зброї. “Українським Збройним Силам буде чим зустріти ворога. Це найсучасніші, високоточні, найтехнологічніші зразки української зброї протитанкової зброї”, – сказав Президент.

За його словами, проведені бойові стрільби на базі НЦ “Десна” стали демонстрацією найсучасніших можливостей українського оборонпрому. “Нам не треба військових парадів. Нам не треба ні перед ким грати м'язами. Нам потрібно готувати наші ЗСУ на полігонах, але це не означає, що підготовка Збройних Сил не є першочерговим завданням для української влади”, – зазначив Петро Порошенко.

Президент додав, що тільки ті зразки, які пройшли вдале випробування на полігонах, будуть поставлені військy на озброєння. “Нам необхідно зробити все можливе, щоб скоротити відстань між виробництвом сучасної української зброї та українським військом”, – наголосив вын.

Петро Порошенко звернув увагу на важливість експорту української зброї. “Я за те, щоб ми були в п'ятірці експортерів”. За його словами, валютні надходження дозволять купляти за кордоном модернізовані сучасні зразки озброєння та деталі для техніки українського виробництва. Глава держави наголосив, що буде зроблено все можливе для імпортозаміщення. “Усі зразки, які ви сьогодні побачили, на 100% вироблені в Україні або в країнах , які є нашими партнерами в ЄС”, – повідомив Петро Порошенко.

Вын наголосив, що на базі ВПК закладається фундамент економічного ривка України, і відзначив роль людського потенціалу, працівників в роботі високотехнологічних підприємств оборонного комплексу. “Українська перемога здобувається не лише на передовій, але і в тилу руками професіоналів, які цілодобово, фактично в три зміни, виробляють зброю для української армії”, – зазначив Глава держави.

Петро Порошенко висловив задоволення високим рівнем взаємодії між “Укроборонпромом”, Міністерством оборони та Генеральним штабом. За інформацією Президента, за час бойових дій в зоні АТО українськими оборонними підприємствами було проведено більше 7 тис. модернізацій усіх видів зброї.

На базі полігона 169-го навчального центру “Десна” Сухопутних військ ЗСУ провели стрільби та презентовано сучасні протитанкові ракетні комплекси та керовані ракети виробництва ДК “Укроборонпром”. Зокрема, було продемонстровано ракети “Стугна”, “Комбат”, легкий протитанковий ракетний комплекс “Корсар” та керований артилерійський снаряд “Квітник”, гранатомети, броньована військова техніка та новітній комплекс розвідки. Загалом продемонстрували більше 20 зразків військової техніки та озброєння.

В огляді взяли участь Секретар РНБО та керівництво силових структур, в тому числі Міністерства оборони, СБУ, Генштабу, Національної гвардії, а також “Укроборонпрому”.



“Північний сокіл – 2015” повернувся до України з Гренландії

Закінчення. Початок на 1 стор.

В ході тієї транспортної операції з авіабази ВПС США “Туле” та авіабази ВПС Данії “Ольборг” до полярної станції “Норд” на о-ві Гренландія було перевезено близько 500 тонн палива, 170 тонн різних вантажів – продовольство та необхідну техніку. Військова та наукова станція “Норд” є північнішим поселенням в Гренландії, що функціонує цілорічно. Особливості місцевості дозволяють постачати все необхідне для життєдіяльності бази лише повітрям.

– Одним із складних завдань було транспортування пожежної машини та снігоприбиральної машини вагою 30 тонн, що була спеціально виготовлена з урахуванням габаритів вантажного відсіку Іл-76 МД, – зазначив начальник відділу тактичної авіації Командування ПС ЗС Сергій Близнюк.

Як відомо, цей військово-транспортний літак оснащено крановим обладнанням, що дозволяє ефективно завантажувати-розвантажувати великогабаритні цистерни (цей вантажний елемент відсутній у потенційного конкурента – літака С-17), до того ж, Іл-76 легко сідає на скорочену ЗПС в несприятливих метеорологічних та навігаційних умовах. Все це стало запорукою високої рентабельності літака, саме тому, данці обрали у партнери для виконання місії представників українських Повітряних Сил. Важкість завдання полягала ще й в тому, що польоти виконувалися в безорієнтирній місцевості, покладаючись лише на власні навички та високий професіоналізм. Довелося екіпажу пережити й дводенний шторм максимального балу – “дельта”, з вітром швидкістю більше 50 м/с та температурою повітря нижче -50°С.

Під час місії українські пілоти отримали другий рівень кваліфікації за стандартами НАТО. Оцінка проводилась за цілим спектром показників та ввідних: від знання іноземних мов та санітарно-медичних навичок до злагодженості дій під час надзвичайних ситуацій та швидкості заміни та ремонту окремих вузлів літака. Тестування проводили 25 експертів-представників країн Альянсу. І наші авіатори гідно пройшли оцінювання. Якщо і були певні зауваження, то лише рекомендаційного характеру. Це фактично означає міжнародне визнання майстерності та автоматично дозволяє цим льотчикам виконувати будь-які місії Альянсу.

Марина Добровольська.
“Крила України”.

ОГОЛОШЕННЯ

Командування Повітряних Сил Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення вакантних посад державних службовців:

провідного спеціаліста відділу методики штурманської підготовки військової частини А0257;

спеціаліста 1 категорії мобілізаційного відділу військової частини А0304 за строковим трудовим договором на час відпустки основного працівника для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку.

Вимоги до кандидатів:

наявність громадянства України;
знання чинного законодавства з питань державної служби, основ державного управління та права, правил ділового етикету, правил та норм охорони праці та протипожежного захисту, порядку підготовки проектів нормативних документів, інструкцій з діловодства;
володіння державною мовою;
знання матеріальної частини та експлуатація ПЕОМ на високому рівні, навики володіння програмами Microsoft Word, Microsoft Excel, Power Paint, Corel Draw, Adobe Photoshop;
для всіх спеціалістів – повна вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста;
стаж роботи за фахом у державній службі на попередніх посадах не менше 3 років або в інших сферах управління не менше 5 років.

Документи приймаються за адресою: 21007 м. Вінниця вул. Червоноармійська, 105, військова частина А0287. Довідки за телефоном: (0432)-596-910.

Солошенко Валерій Петрович

(13.05.1949 – 07.05.2015 року)



Коли говорять про померлого льотчика, товариші і друзі розповідають про останній зліт в небо. 7 травня 2015 року вони з сумом відзначили, що в цей день видатний льотчик та надійний друг підполковник Валерій Солошенко злетів у свою небесну блакить.

Народився Валерій Солошенко 13 травня 1949 року в містечку Кременчук на Полтавщині в родині військовослужбовця. У містечку поблизу військового аеродрому було багато дітлахів, котрі змалку мріяли стати військовим льотчиком. Валерій Солошенко теж був одним з них. Після 8 класу хлопець продовжив шкільне навчання у Кременчуцькому машинобудівному технікумі. У 1968 році він один з майже трьох десятків друзів став курсантом Харківського вищого авіаційного училища льотчиків.

Навчання військового льотчика-офіцера не закінчилося у 1972 році, коли його після випуску з військового льотного училища з червоним дипломом призначили на службу в один з гарнізонів в Німеччині. Пілот Валерій Солошенко продовжував вдосконалюватися як військовий льотчик. З часом підвищується його кваліфікація, зростає посадове становище.

У 1976 році Валерій Солошенко отримав призначення в гарнізон Мукачеве, що на Закарпатті. В ці роки він старанно продовжував вдосконалювати свою командирську та льотну майстерність. У 1985 році був призначений на посаду військового радника у Сирії, де навчав льотний склад сирійських ВПС до 1988 року. Потім повернувся на улюблене Закарпаття.

Сотні тисяч військовослужбовців Радянського Союзу в 1991 році зробили свій історичний вибір. Для Валерія Солошенка цей вибір був зроблений у лютому 1992 року, коли він склав Присягу на вірність Українському народові.

Після розформування винищувального полку в Мукачевому підполковник Валерій Солошенко у 1993 році був призначений на посаду заступника командира полку з виховної роботи у Васильковi. У 1995 році звільнений в запас. Невдовзі став працювати на Кременчуцькій кондитерській фабриці на посаді начальника відділу кадрів.

Рік 1992-й став для нього особливим: Валерій Солошенко, як видатний майстер вищого пілотажу, був відібраний до делегації українських військових льотчиків. Вони вперше в історії України, за запрошенням керівників Українського летунського клубу в Канаді, з травня по листопад 1992 року презентували молоду незалежну Державу, виконавши більш ніж 30 виступів із практичними польотами на аеродромах США та Канади. Український військовий льотчик став членом “української народної дипломатії” і з честю виконав поставлене завдання, чим гордився все життя.

Першокласний льотчик підполковник Валерій Солошенко за 27 років льотної роботи освоїв літаки Л-29, МіГ-15, МіГ-17, МіГ-21, МіГ-23, МіГ-29. Та після звільнення у запас не залишив небо і продовжував літати на спортивних літаках, виховуючи молодь у любові до неба та Вітчизни.

Льотчики не вмирають, вони улітають на небо…

Верховна Рада України ухвалила Закон “Про правовий режим воєнного стану”

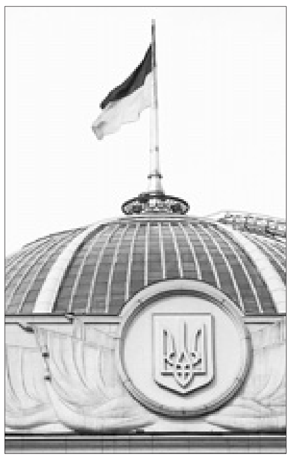
Закон визначає зміст правового режиму воєнного стану, порядок його введення та скасування, правові засади діяльності органів державної влади, військового командування, військових адміністрацій, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій в умовах воєнного стану, гарантії прав і свобод людини й громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб.

Згідно із Законом, воєнний стан – це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності, а також тимчасове зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень.

Законом встановлено, що правовою основою введення воєнного стану є Конституція України, цей Закон та Указ Президента України про введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях, затверджений Верховною Радою України.

Законодавчим актом також унормовано порядок діяльності та повноваження військового командування, органів державної влади в умовах дії воєнного стану, військових адміністрацій – тимчасових державних органів, що створюються Президентом України на територіях, на яких введено воєнний стан, для забезпечення дії Конституції та законів України, забезпечення разом із військовим командуванням запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, оборони, громадського порядку та безпеки, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян тощо.

Законопроект зареєстровано за №2541.





Початок ери Ан-178

7 травня 2015 р. з аеродрому ДП “Антонов” вперше піднявся в небо новий транспортний літак Ан-178, створений у співробітництві з компаніями-партнерами з 15 країн світу. Перший політ тривалістю в одну годину виконав екіпаж у складі льотчика-випробувача 1 класу Андрія Спасібо – командира екіпажу, льотчика-випробувача 1 класу Героя України Сергія Трошина – другого пілота та провідного інженера-випробувача Миколи Сидоренка. Після приземлення в аеропорту “Київ-Антонов” (м. Гостомель) екіпаж доповів президенту – Генеральному конструктору ДП “Антонов” Дмитру Ківі про успішне виконання польотного завдання...

Створення Ан-178 стало логічним продовженням лінійки регіональної авіатехніки сімейства Ан-148 і Ан-158. Ці базові пасажирські реактивні літаки, призначені для перевезення від 68 до 99 осіб, вже встигли себе добре зарекомендувати в експлуатації. Тож до цілісності “картини” конструкторам і авіабудівникам не вистачало хіба що транспортної версії – такої ж невибагливої та надійної, здатної працювати у складних кліматичних і географічних умовах.

Як зазначив Дмитро Ківа, роботі над Ан-178 передувало серйозне вивчення і врахування потреб ринку та сучасних тенденцій розвитку рампової військово-транспортної авіатехніки, зокрема щодо заміни середніх чотиримоторних турбогвинтових літаків на двомоторні турбореактивні. Фактично робота над майбутнім Ан-178 розпочалась після отримання ДП “Антонов” у 2009 році стартового замовлення від однієї з комерційних вантажних авіакомпаній, щодо створення на базі пасажирського Ан-148 вантажного літака з рампою. Втім, проектом одразу ж зацікавились і в Міністерстві оборони України. З профільними дослідними інститутами було проведено низку зустрічей і консультацій щодо напрацювання вимог і постановки завдань для перспективного середнього військово-транспортного літака. Власне, ці завдання і лягли в основу майбутньої розробки.



– Ан-178 – наше майбутнє! – зазначив президент – Генеральний конструктор ДП “Антонов” Д.С.Ківа – Ми створюємо цю машину, вкладаючи в неї великий досвід старшого покоління “антоновців” у поєднанні з новітніми технологіями, які успішно освоює і впроваджує наша молодь. Фінансування проекту здійснюється за рахунок зароблених нашим колективом коштів. Ми впевнені, що Ан-178 посяде гідне місце серед транспортних літаків світу. Зокрема, він зможе прийти на зміну знаменитих транспортників Ан-12 чи С-160.

Середній транспортний літак Ан-178 призначений виконувати всі основні завдання військово-транспортного літака, серед яких – матеріально-технічне забезпечення військ, парашутне десантування вантажів на платформах або невеликих військових підрозділів, перевезення поранених, транспортування легкої техніки, доставка устаткування і двигунів тощо. Він здатний перевозити всі існуючі у світі пакетовані вантажі, включаючи великогабаритні морські контейнери 1С. Це робить його незамінним транспортним засобом для матеріально-технічного забезпечення як у збройних силах, так і в комерційній експлуатації, а також в умовах надзвичайних ситуацій.

Як показує досвід, для реалізації зазначених завдань цілком прийнятною є вантажопідйомність у 15-18 тонн. Так, ретельний аналіз експлуатації Ан-12 (вантажопідйомністю 20 тонн) та С-160 (вантажопідйомністю 16 тонн) засвідчив: за десятиліття експлуатації їх завантаженість майже у 70-ти відсотках випадків становила близько 11-13 тонн. І за цей час під численну армію цих “крилатих ваговозів” у багатьох країнах світу сформувались відповідні логістичні завдання, виписані відповідно до габаритів їх вантажних кабін, розроблена спеціальна тара, придатна до транспортування цими літаками. Тож у цій ніші ще не один десяток років зберігатиметься потреба в надійній і перевіреній авіаційній техніці.

Разом з тим, за прогнозами, упродовж наступних 20 років у світі будуть списані тисячі літаків, які зараз займають ту ж саму нішу, що й новий український Ан-178. Це, зокрема, С-130 (випущено понад 2,2 тисячі літаків), Ан-12 (більше 1400 одиниць), С-160 (214 машин) та інші. Витримати вкрай жорстку конкуренцію, особливо з американськими авіабудівниками, буде доволі складно, але, як кажуть, “дорогу здолає той, хто йде”.

У чому ж “родзинка” Ан-178? Як і всі нові напрацювання “антоновців”, Ан-178 увібрав у себе всі найкращі риси своїх попередників – універсальність, надійність і невибагливість в експлуатації, а ще можливість базування на малопідготовлених аеродромах, автономність та високу бойову живучість. Та на відміну від свого старшого брата – літака Ан-12, новий Ан-178 має низку суттєвих переваг. Так, встановлення замість 4 турбогвинтових двигунів двох турбореактивних дозволило підвищити його паливну ефективність: при схожій витраті пального за годину роботи ТРД мають істотно більшу продуктивність завдяки більшій крейсерській швидкості (800-825 км/год замість 570 км/год у Ан-12). Збільшено й максимальну висоту польоту – 12200 м проти 10200 м. Слід зазначити, що двигун, встановлений на Ан-178 – Д-436-148ФМ – конструктивно практично ідентичний базовій моделі (Ан-148), але має на 15 % збільшену тягу.

У порівнянні з Ан-12, у новому Ан-178 удвічі зменшено екіпаж – до трьох осіб. Літак отримав нове сучасне радіонавігаційне обладнання, яке дозволяє скоротити час діагностики несправностей і прийняття рішення щодо їх усунення, спростити і здешевити його технічне обслуговування.

Також Ан-178 має повністю герметичний вантажний відсік, що дозволить без обмежень за висотою польоту перевозити у фюзеляжі людей. На відміну від Ан-12, новинка оснащена повноцінним люком-рампою. А для зручності завантаження (зменшення кута наїзду на рампу) шасі Ан-178 оснащене системою присідання. Потурбувались розробники і про можливість завантаження майна на непристосованих аеродромах, без відповідної інфраструктури, передбачивши можливість обладнання літака (як додаткова опція) верхнім вантажно-розвантажувальним пристроєм. І це далеко не повний перелік інновацій, реалізованих колективом ДП “Антонов” при створенні літака Ан-178. Загалом нова машина “Антонова” була задумана як базова платформа для цілого спектра модифікацій як цивільного, так і військового призначення. Це, зокрема, – літак для пошуку і порятунку на морі, спеціальний медичний літак та багато інших. Іншими словами – усіх тих, які свого часу були реалізовані на базі Ан-12.

– “Сто сімдесят восьмий” за будовою планера і бортового обладнання на 50-60% уніфікований з літаками Ан-148 і Ан-158, що не тільки сприяло зменшенню витрат на його розробку, а й дозволить прискорити і здешевити процес його сертифікації, – говорить Дмитро Ківа. – Разом з тим, підтримка Ан-178 в експлуатації – система його технічного, гарантійного і післягарантійного обслуговування та ремонту – також уніфіковані із підтримкою існуючих літаків сімейства. Це ще одна очевидна перевага Ан-178. У свою чергу, нові напрацювання під час роботи над транспортним літаком дозволять застосувати їх і при подальшому удосконаленні його пасажирських прототипів.

У керівництві ДП “Антонов” стверджують, що на сьогодні мають замовлення на 100 таких літаків. Зокрема, 7 травня 2015 року, коли новітній військово-транспортний літак Ан-178 успішно здійснив свій перший політ, була укладена угода на продаж 10 таких машин Азербайджану. Контракт ще на 2 судна із правом спільного серійного виробництва було підписано з Китаєм. А в Міністерстві оборони України обіцяють підписати контракт на літак після закінчення всіх випробувань.

Залишається додати, що перша презентація літака на міжнародному авіаційному салоні відбудеться у червні цього року у французькому Ле-Бурже.

Андрій Яцик. “Крила України”.
Фото Василя Коби.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Уроки Катманду



В прошлом номере нашего еженедельника корреспондент Марина Добровольская рассказала читателям о приключениях украинцев в ходе спасательной операции по эвакуации наших соотечественников из разрушенного страшным землетрясением Непала. О самоотверженной работе экипажа самолета по вводу его в строй. Об обстановке, в которой авиаторы выполняли свою работу. О влиянии присутствующих на борту руководителей службы спасения и представителей СМИ на ажиотаж и нервозность обстановки в ходе всей операции. Об особенностях полета туда и обратно, о предварительных выводах и итогах всей этой громкой эпопеи.

Казалось бы, на этом можно поставить точку. Но в ходе разбирательств в прессе и на различных уровнях власти снова возник целый ряд новых подробностей, которые показали своеобразное отношение руководителя операции к причинам и виновникам этого прогремевшего на весь мир мероприятия. Особенно "обрадовал" вывод руководителя об успешности его действий, в результате которых он благополучно, с чувством выполненной им миссии на посту начальника госслужбы, подал в отставку. Не забыв при этом обвинить военных во всех проявившихся в ходе операции недостатках.

Возникает мысль, а можно ли было сделать все это иначе?

Позиция первая: выделение самолета Ил-76. Сколько людей нужно было эвакуировать – порядка сотни. Вместимость данного самолета – до трех сотен.

Я понимаю, если бы стояла задача доставить пострадавшим жителям Непала гуманитарную помощь (продукты, медикаменты, палатки, одеяла) или мобильный госпиталь с командой поисковиков – спасателей для поиска заваленных в разрушенных зданиях людей с последующим оказанием им экстренной помощи. В этом случае решение по выделению Ил-76 или даже Ан-124 вполне оправдано. Тогда снимаются все вопросы по расходам (7.6 млн грн).

Но такой задачи не было, поэтому, зачем использовать тяжелый военно-транспортный самолет с его огромным расходом топлива, особенностями аэронавигационного и аэродромного обеспечения, которые тоже требуют немалых дополнительных расходов?

В подобной ситуации самый простой выход – аренда чартерного рейса (рейсов) отечественных или зарубежных авиакомпаний. Это и гораздо дешевле (до 1.5 млн грн), да и оперативнее.

Вывод: *руководители, которые принимали решение (а это не в компетенции ни Министерства обороны, ни Командования Воздушных Сил Украины) или не владели ситуацией, или просто находятся не на своем месте.*

Позиция вторая: действия экипажа. К выполнению полета допускается только исправный, полностью проверенный и подготовленный к полету самолет и проверенный в готовности к выполнению задачи экипаж. Но любой летательный аппарат в любой стране земного шара может или на земле, или в воздухе оказаться в ситуации, когда по той или иной причине происходит отказ какого-либо из множества самолетных агрегатов. Поэтому выражение руководителя операции о том, что МО предоставило неисправный самолет, в данном случае показывает явное желание уйти от ответственности за собственные ошибки, допущенные при организации и в процессе осуществления этой миссии.

Отказ в воздухе произошел за полтора часа до окончания первого этапа полета. Экипаж четко и своевременно среагировал на возникшую неисправность 2-го двигателя, что позволило благополучно совершить промежуточную посадку. В дальнейшем, после анализа ситуации, командиром экипажа было принято решение о невозможности дальнейшего выполнения поставленной задачи без замены отказавшего агрегата, о чем и было доложено руководителю операции.



Далее была дана заявка на доставку необходимого комплекта агрегатов для устранения неисправности. В этот же день необходимые агрегаты были доставлены самолетом МО в аэропорт Борисполь, но таможню прошли только на следующий день (!!!). Еще день был потрачен на доставку через Турцию, и утром 3-го мая они прибыли в пункт назначения и до вечера благополучно ожидали разрешения (чьего?) на выдачу. Под вечер техники самолета (втроем!!!) начали замену отказавшего агрегата, работали до глубокой ночи, затем весь следующий день. В результате 4-го к вечеру самолет был полностью готов к вылету. Далее Непал – поврежденный землетрясением аэропорт Катманду, потом обратно в Дели, и замена лопнувшего пневматика, который, скорее всего, был поврежден при взлете из Непала. И опять экипаж с очередной неприятностью справился самостоятельно.

Особо следует отметить, что на самолете и его агрегатах, в том числе и двигателях, еще не вышел гарантийный срок после заводского капитального ремонта, и в нормальной обстановке ремонт или замена гарантийного агрегата должна выполняться бригадой заводских представителей. Другими словами, с завода выезжает (вылетает) группа высокопрофессиональных специалистов и на базовом аэродроме, с использованием необходимого наземного оборудования, проводит снятие с самолета двигателя и замену отказавшего агрегата. Затем в лабораторных условиях производится настройка и опробование двигателя, далее отремонтированный двигатель вновь устанавливается на самолет, проверяется его работа на самолете. И только после этого самолет готов к полету.

А теперь представьте себе, если бы командир и экипаж действовали по этому алгоритму? В какую дополнительную копеечку обошлось бы это Украине, насколько бы еще затянулось время ожидания?

Вывод: *не побоюсь громкого слова – экипаж совершил трудовой подвиг, проявил самоотверженность и, главное, – высочайший профессионализм, в полевых условиях под открытым небом без необходимого стационарного вспомогательного и регулировочного оборудования выполнил сложнейшую работу и привел самолет в исправное состояние. Слава украинским авиаторам!* (Интересно, сказал ли кто-нибудь спасибо экипажу за этот тяжелейший рейс?).

Позиция третья: действия участников операции. Состав спасательной миссии включал представителей госслужбы ЧС и представителей СМИ. На оценке действий родных СМИ хотелось бы остановиться подробнее.

Недаром в народе СМИ называют четвертой властью, которая может очень многое, при условии честной и профессиональной подачи информации. Так вот, находившиеся на борту многочисленные представители наших родных, украинских СМИ, на мой взгляд сделали все, чтобы извратить и сделать посмешищем для всего мира действия экипажа и служб, отвечающих за перелет. Конечно, должны были быть победные реляции, типа: Украина своих в беде не бросает, а тут вдруг проблема. И вся нерастраченная энергия тех, кто пожелал участвовать в наспех организованной пиар акции, оказаться спасителями бедных соотечественников, обрушилась на людей, которые самоотверженно выполняли свою летную роботу.

Можно себе представить, какая атмосфера сложилась в процессе выполнения экипажем самолета ремонтных работ. Вместо того, чтобы поддержать, ободрить, помочь, чем можно, в конце концов – упреки и потоки грязи. Ведь вникнув в ситуацию, разобравшись в ней, многие из корреспондентов, скорее всего, иначе освещали бы происходящие события, чем поддержали бы имидж своей страны и дома, и за рубежом, способствовали бы более четкой организации аварийных работ и хотя бы этим поддержали экипаж. Воистину, победа имеет много отцов, а поражение – всегда сирота.

Вывод: *свою страну нужно любить, и даже о ее проблемах говорить с болью и желанием помочь, а не вбивать ее в грязь.*

Уроки из происшедшего.

1. Для страны в целом нужно полностью менять подход к назначению руководящих кадров. Хватит назначать руководителей министерств, служб и ведомств по принципу партийной принадлежности и личной преданности.

Руководитель должен прежде всего быть профессионалом своего дела, а не "простым парнем с майдана" (как выразился сам ИО начальника государственной службы ЧС на своей пресс-конференции по итогам операции). Он обязан четко знать и представлять свое место в алгоритме решения различных задач, где и когда ему быть впереди на лихом коне, а когда находиться в штабе или на командном пункте и организовывать управление и взаимодействие между своими и соседями. Тогда у нас не будет министров обороны, которые поднимают флаги над освобожденным райцентром и не могут спрогнозировать очевидные действия по захвату областных и вводу войск противника на нашу территорию. Тогда руководить войсками будут люди, знающие основы общевойскового боя и умеющие организовать взаимодействие всех сил и средств, принимающих в нем участие. Тогда у нас не будет начальников государственных служб, которые вместе со своими приближенными умудряются летать за свой счет на военно-транспортном самолете (интересно, где продаются билеты на Ил-76 и кто ими торгует?).

2. Для руководства страны, министерств, служб. Нужно знать историю страны не только в период Киевской Руси и освободительного движения, но и за период нашей 23-летней независимости. Тогда руководитель госслужбы ЧС не говорил бы, что подобная Катмандинской операция проведена впервые.

Он бы знал, что в недалеком октябре 1993 года, по просьбе правительства Грузии, была проведена действительно первая в истории Украины операция по оказанию гуманитарной помощи тысячам беженцев, которые оказались в холодных горах Сванетии в результате грузино-абхазского конфликта. Вечером 7 октября 1993 года через Министерство обороны в штаб ВВС Украины была передана шифровка с распоряжением Президента Украины о проведении спасательной операции по эвакуации людей, которые гибли в горах от голода и переохлаждения.

На следующие сутки там уже была оперативная группа от ВВС Украины во главе с начальником штаба ВВС генералом Ю.Петровым. В тот же день начался перелет 15-ти Ми-8МТ (ВВС) и 2-х Ка-27 (ВМС) во главе с начальником боевой подготовки 5-й ВА генералом Е.Власенко. 10 октября вертолеты уже базировались на определенных для них площадках и приступили к доставке гуманитарных грузов и эвакуации пострадавших.

За период с 10 по 14 октября наши экипажи выполнили 291 вылет, вывезли из зоны бедствия 7634 человека, в район бедствия было доставлено 487 т груза (продукты питания, медикаменты, ГСМ, теплая одежда). Выполнив задачу, 16 октября группа возвратилась в Украину.

В рамках этой же операции 22 октября три Ил-76 ВВС Украины выполнили доставку гуманитарной помощи из ФРГ (аэр. Кельн) в Грузию (аэр. Тбилиси), доставив более 60 тонн гуманитарной помощи. После окончания операции авиаторы были поощрены правительством Грузии, руководством Украины, МО Украины и Командованием ВВС. В 2006 году "Крылья Украины" выпустили книгу "В горах Сванетии", посвященную героям этих событий.

3. Для МО и Командования Воздушных Сил Вооруженных Сил Украины. При привлечении сил и средств МО для выполнения задач по заявкам других ведомств, любыми способами необходимо добиваться, чтобы руководили действиями сводной группы представители тех, от кого выделяются основные силы и средства. В данном случае это должен был быть представитель Воздушных Сил ВС Украины.

Для авиаторов этот вопрос решается в соответствии с требованиями боевого устава: старшим сводного боевого порядка является ведущий группы, выполняющей основную боевую задачу.

4. Для всех нас, граждан Украины и, особенно для тех, кто имеет доступ к СМИ, необходимо помнить, что безрассудно критикуя свою страну, высмеивая и выпячивая наши промахи и неудачи, мы унижаем в глазах всего мира Украину, а не отдельно взятого чиновника или казнокрада.

Нет цензуры, но есть здравый смысл, он и должен руководить журналистом, а не жажда сенсации в подаче горячего факта. В сегодняшней обстановке, когда люди гибнут за нашу страну, принцип "прокукарекал, а там хоть не расцветай" аморален.

Володимир Алексєєв.
"Крила України".

Снайпер: “Натискати на курок завжди складно. І неважливо, скільки ворогів ти вже знищив до цього”



Снайпер – спеціальність не проста, вона вимагає залізного спокою, неабиякої хитрості, безкінечної витримки і безстрашності. Снайпер тримає мішень по кілька діб і відмінно маскується. Він, як правило, з першого ж пострілу влучає у ціль. Усі ці якості у 24-річного Павла, бійця 25-ї бригади присутні. Його ніколи не виокремиш із натовпу, не помітиш, що його молоді очі не один десяток разів бачили смерть, що він один із “богів війни”. До літа минулого року чоловік жив спокійним життям і готувався вдруге стати батьком, та він не злякався освоїти одну із найважчих і найнебезпечніших професій на війні.

“Щоразу я переконував себе, що переді мною – не людина, а хижий звір”

Тікати від війни не збирався. Його мобілізували у третю хвилю і за місяць перекваліфікували у снайпера.

– Працював на полі, мені зателефонували, сказали, що потрібно з’явитись до місцевого військкомату. Наступного дня я вже пройшов комісію. Кілька років тому я служив строкову службу у 80-й бригаді, а мобілізували мене у зовсім інші війська. Я потрапив до Академії Сухопутних військ, де проходив підготовку за своїм класом – заступник командира взводу, командир БТР-80. Потім направили до 25-ї бригади і почали готувати з мене снайпера. Раніше я стикався з цією діяльністю і спеціальною зброєю. Коли дізнався, що буду снайпером, я особливо не здивувався, адже це те, що мене цікавило ледь не усе життя. Довго вчитись не довелось. Взагалі нам обіцяли, що в зону АТО ми відправимось ближче до зими. Ми їздили на стрільби, на полігони. Але за кілька тижнів на полігоні до нас підійшли і сказали, що за два дні рушаємо на схід.

Павло у перші ж дні перебування в АТО зрозумів, що вбити людину, хоч і ворога, дуже не просто. І неважливо скільки терористів ти вже знищив до цього, кожен натиск на курок буде складним, як перший.

– В моральному плані було дуже складно. Не вірте тому, хто каже, що снайпер – це не людина, що вбиваючи, нічого не відчуваєш. Перед тим, як натиснути на курок, ти слідкуєш за людиною по кілька діб, вивчаєш її звички, розпорядок дня, входиш із нею в психологічний зв’язок. Щоразу я переконував себе, що переді мною – не людина, а хижий звір, якого потрібно, щоб не трапилось, знищити. Перед пострілом затримуєш подих, що дозволяє зупинити пульсацію на дві секунди. В цей час відбувається найточніший постріл. Коли видихаєш, серце починає сильно битись, і потрапити у ціль стає набагато складніше. Снайпер повинен уміти і знати все. Тут і вища математика, і уміння маскуватись, і витримка. Замаскуватись для мене ніколи не було проблемою. Можна і травою, і в соняшниках заховатись, і в снігу. Є спеціальні костюми, багато різних нюансів.

“Протягом п’яти діб довелось лежати, не рухаючись”

Успішне виконання снайпером завдання залежить від багатьох факторів – це і погодні умови, і поведінка ворога, і власне самопочуття. Павлу не раз доводилось по кілька діб лежати, не рухаючись, на землі. У цей час могла бути злива, нестерпна спека, а про те, щоб поїсти, навіть і не йшлося.

– Перед тим, як натиснути на курок, враховується усе до найменших дрібниць. Від цього залежить як успішність виконання завдання, так і життя снайпера. Пам’ятаю, як протягом п’яти діб пролежав у засідці. Хотілось їсти і спати, руки і ноги затерпли, очі страшенно боліли. В рюкзаку була їжа, та ризикувати я не міг. Якби почав щось діставати, міг себе видати, тому довелось голодувати. А от з водою справи кращі, завдяки новітній гідросистемі я завжди міг втамувати спрагу. Питна трубка йшла під бронежилетом і завжди знаходилась поряд із ротом. Завдяки такій системі руки завжди залишались вільними, вона не розливалась і не видає зайвих звуків.

Найбільше чоловік боявся не смерті, а полону. Адже там над снайперами страшно знущаються.

– Один із моїх знайомих снайперів потрапив у полон. Йому вдалось залишитися живим, але повернувся він без очей і без рук, знущались, як могли. Коли ми виходили на завдання, командир казав, що як виникатиме небезпека потрапити до полону, потрібно негайно викидати снайперську гвинтівку. Тоді з’явиться шанс залишитись живим.



Те, що волинський снайпер не втратив на війні людяності, добре ілюструє один випадок. Чоловіку вдалось врятувати життя своєму односельцю.

– Бачу, з того боку біжить якийсь хлопець – без зброї, у тільнику і якихось штанях. Він знав, що на нього полюють, тому пригинався, петляв. Я його помітив раніше, проте не міг подати йому сигнал, бо не хотів себе видавати. Напроти розташувалися російські снайпери, які слідкували за мною. Я дочекався моменту, коли хлопець опинився поблизу мене, вискочив із укриття і збив його з ніг. Запитав, як звати. Сказав: “Міша”. Запитав: ”Звідки?” “З Волині”. Тоді я вперше за три місяці почув українську мову. Життя Михайлу вдалось врятувати. А пізніше тільки завдяки його допомозі я залишився живим.

“Ворожий снайпер – мішень номер один”

За час війни Павлу не раз доводилось бачити ворожих снайперів. Чоловік розповідає, що ховаються вони так само, як і наші снайпери. Тому для людини, що знає усі тонкощі мистецтва маскування, вирахувати ворожого снайпера – не проблема.

– Виживає під час дуелі снайперів хитріший. Саме ворожий снайпер є мішенню номер один. Подробиць не можу розповідати, та мені не раз вдавалось вирахувати снайперів з боку ворога. Та і сам не раз ставав мішенню. Як вдалось вижити? З Божою допомогою. Ми, українські хлопці, швидко бігаємо, швидко повзаємо, швидко копаємо. У росіян, на жаль, значно краща техніка, екіпіровка, зброя. Російські військовослужбовці ніяк не можуть зрозуміти, як за такий короткий час нам вдалось відновити практично втрачену армією і пристосувати її до умов гібридної війни. Ми по максимуму “вижимаємо” зі старої зброї, якою оснащені в більшості випадків.

“Грошей на обмундирування пішла ціла прірва”

Павло розповідає, що спеціальність снайпера є не лише надзвичайно складною, а й дуже витратною. Через злочинну халатність нашого недолугого тилу, практично усе обмундирування бійцю довелось купувати самостійно.

– Усе: від кевларової каски до берців – довелось купувати самостійно. Не можна сказати, що в армії нічого не видають, але зазвичай – це речі не надто високої якості і не завжди відповідного розміру. Берці я ношу 41 розміру, мені ж видали 44-й. Форму видали 58 розміру, хоч ношу я 50-й. При такій екіпіровці я впаду після перших кроків. Тому довелось телефонувати дружині, залучати родичів, друзів, волонтерів. Спільними зусиллями мене одягнули і взули. Грошей на обмундирування пішла ціла прірва. Бронежилет я теж придбав собі сам, але вже перед самим виїздом мені все ж таки дали броник. Сітки, маскувальні халати, медикаменти… Усе це постачали волонтери. Ті, хто мали нас забезпечити усім необхідним, видали лише вафельний рушник, кілька шматків мила, казанок, кружку і ложку.

Найкоштовнішою річчю в руках Павла був прилад нічного бачення. Він потрапив до бійця абсолютно випадково. Вдалось виміняти прилад у одного із побратимів на новеньку форму, яку Павлу надіслали з дому.

– Прилад нічного бачення був зі мною до кінця. Коли мене поранили, я передав його товаришу. Прилад виявився вкрай корисним, вночі він давав змогу бачити усе на відстані 500 метрів. Можна було спокійно і розвідку проводити, й ефективніше стріляти.

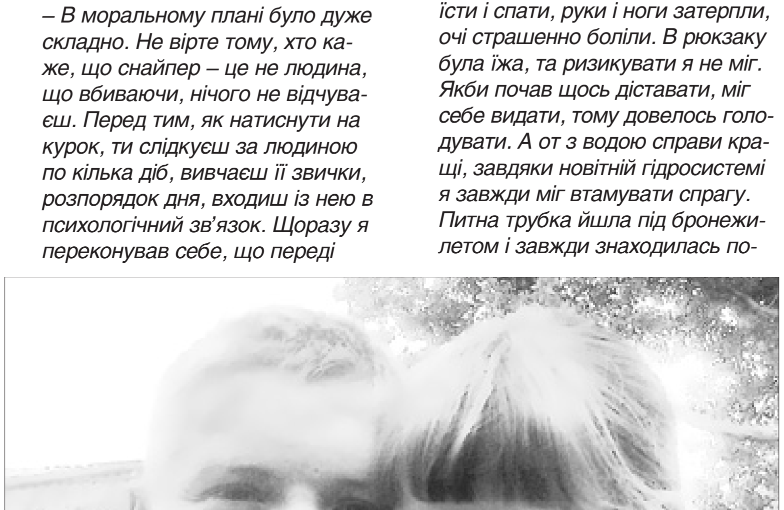
“Відкриваю очі: навколо частини людських тіл”

Найскладніші випробування випали на долю Павла у Вуглегірську, що недалеко від Дебальцева. Як тільки колони українських сил увійшли в місто, там почався мінометний обстріл. Противник бив точно і потужно.

– Пізніше виявилось, що в місті знаходився коригувальник, який вказував наші координати. Тоді снайперів відправили із основною масою бійців, і це було помилкою. Адже снайпера легко вирізнити з-поміж інших бійців як по гвинтівці, так і по екіпіруванню. Основне, що видає, – це гвинтівка. Довжина автомата – до метра, довжина снайперської гвинтівки – 1,67 метра. Як її заховаєш? Тебе можна за кілометр побачити, тим більше, що росіяни використовують сучасні прилади. На нас полювали, як на зайців. На моїх очах загинуло дуже багато хлопців.

Коли Павла поранили, він втратив свідомість на деякий час. Відкрив очі: навколо частини людських тіл, нікого живого поряд не було.

– Я не зміг встати, подумав, що залишився без ніг. Не міг нічого побачити, адже кров залила очі. Я почув, як по рації передають: “Готуйтесь, зараз сепари вийдуть на вас”. Готуватись було нікому. Але мені вдалось вижити. В якийсь момент перед очима з’явився мій земляк, Міша, якого я колись врятував від снайперської кулі. Він тільки запитав: “Живий?”. Я втратив свідомість, а він відтягнув мене у більш безпечне місце. Так я і врятувався.



P.S.

Потім у житті Павла були операції, гіпси, лікування. Дві маленькі крихітки, що навіть не здогадуються, які довелось пережити батьку. Адже розповідати їм про реалії війни боєць не вважає за потрібне. Чоловік не шкодує, що став снайпером. І хоч йому, як і сотням інших бійців, досі не вдалось оформити папери на поранення, отримати статус учасника бойових дій, чоловік впевнений, що держава все ж почне піклуватись про загиблих і поранених, про тих, хто ціною власного життя і здоров’я сміливо захищає країну. Адже, хіба чогось варті крики “Героям слава!”, доки ми забуваємо про тих, хто не заховався і не злякався війни?

Анастасія Олехнович.
“Крила України”.

Війна очима дитини

Гібридно-месіанська агресія путінської Росії вимагає від українців не тільки належної збройної відповіді, а й правильного розуміння ситуації. Саме діти можуть описати сьогоднішні події такими словами, що навіть не всім дорослим це під силу. І від того, як батьки та вчителі пояснюють дітям сучасну війну Росії проти України, залежить як перемога, так і майбутнє країни. Ми провели опитування школярів Шполянської школи №2, що на Черкащині, на тему їхнього сприйняття воєнних дій в країні. Друкуємо найцікавіші та найоригінальніші відповіді наших маленьких патріотів.



Що зараз відбувається в Україні?

Каріна, 9 років

Війна. Я знаю, що вона закінчиться за допомогою наших воїнів.

Павло, 13 років

Це військовий конфлікт, який викликаний недосконалістю людей. І вирішить його лише Бог.

Яна, 13 років

В Україні відбувається жахливе – війна, яка забирає безневинні життя! Воїни віддають життя задля рідних і Батьківщини!

Україна й так дуже красива країна. Їй Крим не потрібен.

Богдан, 14 років

Я вважаю, що Крим – це невід'ємна частина України. Без України Крим не виживе. Там ціни на все зашкалюють. Росія надто велика країна. Навіщо їй Крим? Але це вже не наші проблеми: як люди вирішать, так і буде.

Діана, 14 років

На мою думку, потрібно повернути Крим. Адже я не розумію, як можна забирати те, що належить не тобі? Це те ж саме, що забрати чийсь телефон чи ще якусь річ і доводити, що воно твоє! Україна єдина!

Олександр, 15 років

Володимир, 13 років

Щоб перемогти ворога, треба, щоб вся Україна вірила і допомагала воїнам, і тоді вони переможуть.

Вікторія, 13 років

Зброя для наших захисників повинна бути якісна. Щоб перемогти ворога, необхідно мати багато зброї для того, аби захистити насамперед себе, а потім уже і решту людей.

Вадим, 14 років

Зброя необхідна, але ще краще – це відданість і впевненість в перемозі. Сам Ісус говорить: "Хто вірить, той получить, хто шукає – той знайде. Нам потрібна зброя не тільки в плані військової, а й гарна підготовка, вміння швидко думати і діяти. Нам зброя потрібна така: тепловізори, летальне і нелетальне озброєння. А найголовніше – нам потрібна віра і надія в перемогу.

Влад, 14 років

Нам не потрібна ніяка зброя. Наша зброя – це дружба, чуйність та відвага.

Чому ми програємо інформаційну війну?

Руслана, 10 років

Тому, що ми не очікували війни від братнього народу.

Родіон, 14 років

Ми програємо інформаційну війну тому, що ми, як і російські журналісти, прибріхуємо, але в Росії це виходить краще.

Назар, 14 років

На мою думку, нашій країні не вистачає коштів. Також потрібно для початку навести лад в нашій державі.

Тетяна, 14 років

Я думаю, що нам не завжди говорять правду, коли ми дивимося новини. Хотілося б, щоб ми дізналися більше. Просто деяким людям не вигідно, щоб ми дізналися все.

Катерина, 14 років

Росія застосовує всі методи, щоб росіяни не дізналися правдивої інформації. Вони заборонили показ українських каналів на телебаченні, і таким чином Україна залишається в програші. Якби в Росії транслювали українські новини, то, можливо б, народ Росії мав іншу думку щодо цієї війни.

Опиши кількома реченнями образ ворога України

Тимофій, 7 років

Ворог України – Путін.



Микола, 8 років

Поганий, вонючий Путін.

Сашко, 10 років

Ворог України – це російські військові і ті, хто проти України. Путін!!!

Назар, 12 років

Вони такі самі люди, як і ми, але вони продажні. Вони за гроші зроблять все, що їм скажуть, а це вже не люди, а тварини. Росію й Україну називали братами, братніми державами. Я за мир в Україні!!! Слава Україні!!!

Ярослав, 12 років

Він схожий на Гітлера. Він поганий, дур-



Яким чином Україна зможе перемогти у війні?

Аліна, 8 років

Україна переможе, коли Путін підпише відставку.

Іванка, 9 років

Кулями.

Андрій, 10 років

Можна поміняти значки українця на російські. Щоб перемогти, потрібно багато засад і для танків та бетерів, і для солдатів.

Алла, 14 років

За допомогою вирішення проблеми мирним, тихим шляхом. З допомогою перемир'я. Моя думка така, що Україна обов'язково переможе, і все це жахіття скоро закінчиться.

Яку зброю використовує ворог проти України?

Валерія, 9 років

Танки, автомати. Наша Україна незалежна.

Вікторія, 9 років

Автомати, гранатомети, танки.

Вікторія, 11 років

Танки, гранати, бомби, гранатомети, рушниці.

Як Україні повернути Крим?

Зоряна, 8 років

На мою думку, Крим це і є частинка України, і там повинні поважати все українське, носити вишиванки і вивішувати прапори по всьому Криму.

Хто допомагає українцям відстоювати незалежність країни?

Каріна, 10 років

Їм допомагає їхня відважність, а також волонтери та підтримка українського народу.

Ліна, 10 років

Всі країни Європи і також ми. Люди допомагають воїнам. Україна найкраща, і я вірю, що вона переможе. Слава! Слава! Слава!

Ігор, 11 років

Ми самі допомагаємо собі. А ворог – Росія.

Каріна, 15 років

Українці – дружний народ, який завжди допомагає один одному. Лише в нашої нації є справжня сила волі. Тому ми самі відстоюємо свою незалежність, ми, українці.

Яка зброя нам необхідна, щоб перемогти ворога?

Дмитро, 13 років

Для того, щоб перемогти ворога, треба вірити, не здаватися і йти до мети. Я знаю, що наші бійці незламні. Не здавайтесь!



ний. Хоче завоювати Україну і не тільки, а й ще більше інших країн. Він хоче бути володарем, щоб усі люди підкорялися йому.

Артем, 12 років

Це люди, яким потрібні наші землі. Вони жорстокі, але ми переможемо.

Влад, 13 років

Ворог України – неначе звір, який хоче захопити її. Але мені здається, що Росія не налаштована проти нас. Це все лише президент, якому все мало й мало.

Валерій, 13 років

Ми завжди вважали Росію нашим братом, але вона розв'язала з нами відкриту війну. Вона зрадила нас після того, що ми пережили.

Анна, 13 років

Я бачу ворога України підлим, нещирим, злим. Тому що в тяжкі хвилини для нашої країни вони надали нам удар в спину.

Юлія, 13 років

Я вважаю, що ворог України безсердечний, тому що вони стріляють по мирному населенню. Неначе в них нема своїх рідних. Ще вони добре озброєні. І в себе, в Росії, кажуть, що ми по них стріляємо просто так. Мені здається, що в них геть нема душі.

Інна, 13 років

Сьогодні моя країна ворогує з Росією. Для мене Росія асоціюється зі злодієм, що викрадає та постійно бреше. Спочатку Крим, а тепер хоче забрати землі на сході. Якщо злодія не покарати, він не зупиниться.

Владислав, 13 років

Надзвичайно агресивний, безжальний, несправедливий. Його образ пов'язаний з жорстокою твариною. Ні на що не спроможний, окрім війни.

Дарина, 14 років

Наш ворог не хоче розуміти, що він стає не сильнішим своїми вчинками, а він стає вбивцею.

Анастасія, 15 років

Я уявляю образ ворога України саме таким: зла, жорстока, в чорному вбранні з червоними плямами крові на руках людина, яка намагається "зламати" наш народ, але цього їй ніколи не досягти!

Опиши кількома реченнями образ Героя України

Богдан, 7 років

Сміливий, захищає дітей.

Віолетта, 8 років

Герой України захищає нашу країну. Я думаю, що герої України зроблять так, що Україна переможе.

Валентина, 10 років

Він буде гарним. Він переможе Росію. Ніколи не програє. Слава Україні! Героям Слава!

Владислав, 11 років

Високий, широкоплечий, синьоокий воїн з жовто-блакитною стрічкою на плечі.

Марина, 13 років

Герой України повинен постати перед обличчям українців сильною та мужньою людиною. Він повинен не боятися ворогів, а сильним та рішучим кроком відбивати наступи. Потрібно не зважати на зовнішність, головне – це яким він є в душі, його внутрішній стан. За будь-якої умови герой повинен захистити свою Батьківщину та своїх побратимів.

Ігор, 13 років

Людина, яка готова захищати свою країну до кінця. Ціною власного життя. Така людина не знає страху і жалю до ворога країни. Герої не здають своїх і вірні присязі.

Аліна, 13 років

Він повинен бути сміливим, добрим, цінувати свою Батьківщину, шанувати героїв Другої світової війни, бути сильним, готовим до самопожертви.

Ольга, 13 років

Герой України має сильну волю, дух. Він високий з міцними плечима, які тримають на собі велику відповідальність. В нього в руках, прапор України, й сині глибокі очі вдивляються в далечінь. В нього в'юнке випалене сонцем волосся, а в серці назавжди залишиться пекучий біль.

Влад, 13 років

Герой України – це той, який любить свою країну і в будь-який потрібний момент піде її захищати. Ніколи не здається і не перейде на чужу сторону, не зганьбить свою Україну.

Шимон, 15 років

Герой України повинен бути дуже сміливим. В разі потреби віддати життя за свого бойового товариша. Часом може піти на героїчні вчинки. Також він має бути веселим і сильним. Повинен вміти битися врукопашну.

Такі свідомі відповіді не можуть не радувати. Відразу зрозуміло, що патріотичне виховання в навчальному закладі – перш за все. У музеї школи зберігаються три прапори, подаровані учасниками АТО. В кожному класі висить календар "Шпола – серце України", виготовлений батьками-підприємцями з використанням малюнків на патріотичну тематику учнів початкових класів.

– За 32 роки моєї роботи у цій школі любов до Батьківщини та свого народу в учнів найбільше проявилася саме зараз – під час АТО. Патріотичні почуття дітей виросли в рази. Це вже зовсім інші діти, – говорить директор навчально-виховного комплексу Іван Каракаш.

З початку проведення антитерористичної операції на сході України, діяльність Шполянської ЗОШ №2 ліцею змінилася майже докорінно. Крім таких звичних для всіх українських шкіл акцій, як: "Напиши лист пораненому", "Допоможи воїну Збройних Сил України", "Поділись книгою з солдатом", "Малюнки для воїнів АТО", проводилися і більш адресні – "Допоможи випускнику школи – учаснику АТО" та акція "Маскувальна сітка" – допомога батальйону "Айдар".

До того ж, основна робота учнівського та



педагогічного колективу ґрунтується на співпраці з Оршанецьким навчальним центром Державної прикордонної служби України. Дружба між колективами цих структур триває вже три роки. Так, за участі прикордонників було проведено військово-спортивне свято для старшокласників. В свою чергу, школою було зібрано та перераховано 10 тис. грн на придбання бронежилетів воїнам навчального центру. Також трудовий колектив навчального закладу перерахував на користь АТО свою одноразову заробітну плату. Зусиллями учнів, вчителів та батьків воїнам було передано продукти харчування на суму 20 тис. грн.

Неодноразово проводилися й зустрічі з учасниками АТО – батьками учнів та випускниками школи, бійцями батальйонів "Київ-1" та "Київ-2". Коли один з випускників, Олександр Орлов, віддав для потреб бійців у зоні АТО машину "Нива", діти написали на ній свої побажання, заповнили її солодощами та подарунками. Учні 9-б класу і батьки сплели 44 пари теплих панчох, зібрали малюнки та солодощі і відправили одній з аеромобільних бригад, командиром якої також є випускник школи.

Залишається тільки пишатися такою самовідданою працею учнів, батьків та вчителів ліцею. В сьогоднішній війні плідна діяльність цього колективу повинна бути прикладом для всіх навчальних закладів України.

Ярослава Марченко.
"Крила України".
Фото автора.

Координація зусиль задля допомоги людям

Бойові дії, що постійно, незважаючи ні на які перемир'я, ось уже другий рік поспіль тривають на Донбасі, на жаль, наробили чимало лиха. І сьогодні розмова піде навіть не про те, що гинуть, зазнають каліцтва та поранень, залишаються без даху над головою десятки тисяч людей. Сьогодні поговоримо про те, які проблеми часом трапляються у тих мешканців тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей, які хочуть виїхати на підконтрольну Україні територію, а також у тих, хто рухається у зворотному напрямку.



У даному випадку йдеться не про біженців, а про інших – тих, хто хоче поїхати у форматі "туди й назад", підприємців, які перевозять свій товар, тощо. Таких людей, фізичних і юридичних осіб, які бажають потрапити на територію, підконтрольну українській владі, також десятки тисяч. Щодня сотні з них проходять через КП в'їзду та виїзду, яких, до речі, є шість – два вантажних та чотири пасажирських: Курахове, Лисичанськ, Георгіївка, Миколаївка, Бугас та Маріуполь-1. Хтось хоче отримати пенсію в ощадкасі чи у банкоматі, комусь треба відвідати родичів та привезти від них продукти харчування й інші необхідні для життя речі. Ну а для когось вояж через КППВ – це можливість перевезти вантаж чи продати товар. Кожного громадянина, кожен транспортний засіб, що перетинає контрольні пункти, звичайно, ретельно перевіряють фахівці різних спецслужб та інших структур України. Так, офіцери Служби безпеки України, в першу чергу перевіряють громадян на предмет їх причетності до незаконних збройних формувань, сепаратизму та шпигунської діяльності. Представники Міністерства внутрішніх справ відслідковують, чи немає серед бажаючих виїхати з тимчасово окупованої території злочинців та правопорушників. Спеціалісти Державної фіскальної служби – офіцери податкової міліції – суворо стежать за тим, аби товари, що перевозяться через КПВВ, були оформлені належним чином, а їх господарі сплачували податки до бюджету України. Цей перелік можна продовжувати, адже причин для клопотання про перетин контрольного пункту в'їзду та виїзду є багато, і іноді доводиться розбиратися в кожному окремому випадку індивідуально. Ну і, звичайно, на кожному контрольному пункті, крім перерахованих силовиків та представників Національної гвардії України, є і військовослужбовці Збройних Сил, адже у регіоні тривають бойові дії, і саме військові грають так би мовити головну скрипку у цьому оркестрі.

Та все одне, попри те, що на кожному КПВВ присутні представники кожної з перерахованих силових структур, постійно трапляються випадки, коли громадяни, які бажають перетнути розмежувальну лінію, потребують допомоги. По-перше, з огляду на те, що військовослужбовців зазначених структур просто недостатньо для пропуску й догляду такої кількості людей, а по-друге, іноді питання настільки складні, що на місці вирішити їх можливості немає.

Але допомоги громадянам України, які волею долі опинилися а тимчасово окупованих землях, – це обов'язок кожного з силовиків, котрі знаходяться у зоні проведення антитерористичної операції. Тож для того, аби швидко вирішити питання, пов'язані з переміщенням осіб, транспортних засобів та вантажів вздовж лінії зіткнення у межах Донецької та Луганської областей, організації та видачі фізичним особам перепусток для в'їзду (виїзду), перетину лінії зіткнення в районі проведення антитерористичної операції при штабі АТО створено координаційний центр, а при управліннях та відділах МВСУ міст та районів – відповідно, координаційні групи.

До складу цього координаційного центру увійшли представники Служби безпеки, Збройних Сил, Міністерства внутрішніх справ, Національної гвардії, Державної прикордонної служби та Державної фіскальної служби України. Разом вони відпрацьовують механізм та алгоритм роботи щодо координації дій, а кожен окремо відповідає за свій напрямок, допомагаючи вирішувати ті чи інші питання, пов'язані з перетином контрольних пунктів в'їзду та виїзду. А питань виникає чимало. Так, наприклад, досить проблемною є організація пропуску гуманітарних вантажів. Усі пам'ятають нашумілу історію з гуманітарними конвоями Рината Ахметова, які протягом певного часу не пропускали на тимчасово окуповану територію. Виявляється, у благодійного фонду Ахметова просто не було відповідного дозволу Міністерства соціальної політики. Коли ж після припинення руху колон цих конвоїв керівництво фонду отримало необхідний дозвіл, пересування колон відновилося.

Інший яскравий приклад – це перевезення з тимчасово окупованої території вугілля. Таким перевізникам необхідно отримати дозвіл у Міненерговугілля. Якщо представники координаційного центру переконаються в тому, що підприємство, яке перевозить чорне золото, зареєстроване на підконтрольній Україні території, а також сплачує податки до бюджету України, то такий вантаж буде без проблем пропущений через контрольний пункт. Але якщо підприємство зареєстроване на тимчасово окупованій території, відсутня інформація про сплату ним податків до бюджету України та про те, як буде використано прибуток, – тобто, чи не підуть виручені від продажу вугілля кошти на фінансування терористів, такий вантаж пропущений не буде.

Вже перші дні функціонування координаційного центру показали його дієвість та власне необхідність подібного підрозділу. Офіцери з різних силових структур, які відряджені до цього центру, швидко знайшли спільну мову й злагоджено працюють, допомагаючи людям, чиї плани й саме життя зламала чи переінакшила війна.

Олексій Тригуб. Із зони АТО.
Фото автора.



9 травня – **День Перемоги,**

В Україні започатковано нову традицію відзначення річниці закінчення другої світової війни. Так, 8 травня в Україні вперше на державному рівні разом з усіма європейськими країнами відзначили День пам'яті та примирення. "Щоби не забувати про жертви тієї страшної війни, в якій загинуло понад півсотні мільйонів людей в усіх країнах світу, з яких майже кожен п'ятий, на жаль, – з України", – зазначив Президент.

У день 70-ї річниці Перемоги над нацизмом у Європі у присутності Президента України, ветеранів, воїнів АТО п'ятсот військовослужбовців окремого полку Президента України та 101-ї окремої бригади охорони Генерального штабу Збройних Сил склали військову присягу на вірність Українському народові. Урочиста церемонія відбулася на площі перед Національним музеєм історії Великої Вітчизняної війни.

Глава держави привітав присутніх молодих воїнів та ветеранів з Днем Перемоги. "В нашому українському календарі 9 травня, День Перемоги, завжди буде червоним, – як ці маки, що символізують пам'ять про всіх загиблих", – зазначив, звертаючись до присутніх, Петро Порошенко. Але, наголосив Глава держави, "ми більше ніколи не святкуватимемо цей день за російським сценарієм, який передбачає холоднокровне використання Дня Перемоги для апології експансіоністської політики щодо сусідів, для утримання їх у своїй орбіті, для відродження імперії".

За словами Президента, зараз, після Революції гідності, на фоні російської агресії, яка переважній більшості українців розкрила, нарешті, очі на справжню стратегію наших сусідів щодо України, – виникли умови для того, щоби День Перемоги відзначати в нашій власній українській системі координат.

Одним із символів такого примирення Глава держави назвав урочисте засідання Верховної Ради, в якому брали участь і ветерани Червоної армії, і ветерани УПА. "І знаєте, хто їх найбільшою мірою об'єднав? Присутні у тій же сесійній залі онуки та правнуки – українські воїни, які забезпечують існування нашої держави, захищаючи її від російської агресії. Так само, як діди й прадіди захищали її в роки Другої світової", – наголосив Петро Порошенко.

Президент підкреслив внесок у Перемогу УПА. "При очевидній провідній ролі Червоної армії, українських фронтів та радянських партизанських об'єднань, всередині України другий фронт боротьби з фашистськими окупантами відкрила Українська повстанська армія. Вона, йдучи попереду часу, вже тоді бачила Україну незалежною державою", – наголосив Петро Порошенко.

Згодом Президент України нагородив ветеранів – учасників Другої світової війни. Шістнадцять українських ветеранів першими отримали нову відзнаку Президента України – ювілейну медаль "70 років Перемоги над нацизмом".

Вітаючи воїнів Перемоги, Петро Порошенко подякував кожному та наголосив, що для нього велика честь зустрітися з українськими ветеранами, які звільнили Європу від нацизму. "Завжди Український народ схиляє голову перед пам'яттю загиблих, і завжди найвищим пріоритетом є шанування ветеранів. Дуже дякую вам за ваш подвиг", – сказав він.

Президент запевнив ветеранів, що прапор Перемоги, який вони гордо несли 70 років, зараз у надійних руках українських солдатів та офіцерів.

Вінниччина

З нагоди 70-ї річниці Перемоги над нацизмом у Європі та Дня пам'яті і примирення у з'єднаннях та військових частинах Повітряних Сил Збройних Сил України вшанували пам'ять полеглих під час Другої світової війни та військовослужбовців, які загинули, захищаючи територіальну цілісність нашої країни в ході антитерористичної операції.

У Командуванні Повітряних Сил, спільно з ветеранами, генерали та офіцери поклали вінки та квіти до комплексу "Захисникам Вітчизни", який символізує спадкоємність різних поколінь воїнів.

Командувач Повітряних Сил ЗС України генерал-полковник Юрій Байдак зазначив, що сьогодні, коли військовослужбовці Збройних Сил разом із представниками інших військових формувань України героїчно стоять на заваді агресії проти українського народу, велич Перемоги, яку здобули воїни-фронтовик, усвідомлюється по-особливому.







Київщина

Військовослужбовці Васильківського гарнізону разом з місцевою громадою привітали ветеранів міста.

У заході брали участь представники Повітряного командування "Центр" Повітряних Сил Збройних Сил України, командири та особовий склад гарнізону, керівники міста та району, учнівська молодь та мешканці Василькова.

Розпочалося свято у військовому містечку №11, яке носить ім'я легендарного льотчика, двічі Героя Радянського Союзу генерал-полковника авіації Володимира Лавриненкова, де міський голова Сергій Сабов вручив ветеранам нагороди та подякував кожному за Велику Перемогу.





Урочистою ходою колона ветеранів, військовослужбовців та жителів міста рушила до меморіалу "Визволителям Васильківщини" у парк "Берізки", де відбулось покладання квітів і святковий концерт за участю артистів міського будинку культури та учнів школи мистецтв.

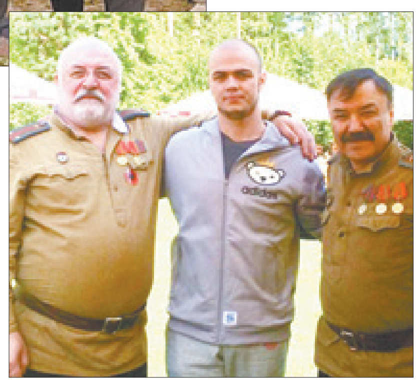
На завершення святкового дня військовослужбовці гарнізону пригостили солдатською кашею ветеранів та всіх бажаючих васильківчан і гостей.



Герої улюбленого усіма художнього фільму "В бій ідуть одні старики" Вано Янтбелідзе (Вано), Олександр Немченко (Іван Федорович), Рустам Сагдулаєв (Ромео) і Вілорій Пащенко (Воробйов) 9 травня поклали квіти до пам'ятника Леоніду Бикову в Парку Перемоги та взяли участь у концерті.

Під час відзначення Дня Перемоги заслужені ветерани кіно поспілкувались та сфотографувались із сьогоднішнім героєм, який пройшов війну на Донбасі, десантником Олегом Іваненком.

Фото Сергія Гольцверта.



пам'яті та примирення











Одещина

На Театральній площі Одеси відбулось урочисте відкриття оновленої Стіни Героїв, на яку, завдяки проведеній дослідницькій роботі, добавили імена ще 77 одеситів – Героїв Радянського Союзу та 71 Героя Соціалістичної Праці. Поряд з місцем проведення церемонії також була організована виставка архівних документів і фотографій, а також представлена авто- та мототехніка часів Другої світової війни.

У церемонії відкриття Стіни Героїв, проведеної військовослужбовцями гарнізону, взяли участь ветерани, командування військових частин та установ, керівництво області та міста, містяни та гості Одеси.

Пізніше учасники заходу поклали вінки та квіти до могили Невідомому матросу на Алеї Слави та стели "Крила Перемоги" на площі 10 квітня. Узбережжям Одеси пройшов парадний розрахунок кораблів Військово-Морських Сил ЗС України. Вшановуючи пам'ять загиблих у війні, військові моряки опустили вінки на воду.

Урочисті заходи також були організовані у всіх районах міста, а також військових колективах гарнізону. Ввечері на Думській площі Одеси відбувся спільний концерт військових оркестрів та хору Одеської консерваторії.



Донеччина

Святкування 70-ї річниці Дня Перемоги для військовослужбовців 25-ї окремої повітрянодесантної бригади Високомобільних десантних військ ЗС України, які виконують завдання в зоні АТО, розпочалося з підняття прапора України на 60 метрову висоту.

Після цього "крилаті піхотинці" відбули до м. Димитрівка, що на Донеччині, де долучились до святкового мітингу, присвяченого 70-й річниці Дня Перемоги. У заході взяли участь керівники місцевої влади, представники громадських організацій ветеранів війни, запрошені ветерани війни.

В ході святкування Дня Перемоги силами військовослужбовців 25-ї бригади для ветеранів була організована польова кухня та



виставлена почесна варта біля вічного вогню.

– Дорогі ветерани, гості, хочу від імені ВДВ привітати вас зі Святом. Завдяки Вам і Вашим бойовим товаришам ми зараз живі. Спасибі Вам велике, низький Вам уклін, і хочу подякувати вам за Вашу працю і перемогу, – сказав заступник командира 25-ї окремої повітрянодесантної бригади підполковник Михайло Фомін.

Тернопільщина

Військовослужбовці Тернопільського гарнізону у День пам'яті і примирення відвідали ветеранів Другої світової війни, які через свій поважний вік або хворобу вже не в силі прийти на Пагорб Слави та зустрітися зі своїми бойовими побратимами. До героїв-визволителів завітали начальник Тернопільського гарнізону полковник Володимир Катинський та заступник тернопільського обласного військового комісара підполковник Андрій Миськів. Офіцери української армії привітали ветеранів з Днем Перемоги над нацизмом, побажали їм міцного здоров'я та вручили подарунки.



Начальник Тернопільського гарнізону, який водночас є Тернопільським обласним військовим комісаром, нагадав ветеранам, що вони завжди можуть звертатися у військкомат за допомогою.

– Ми схиляємо голови перед пам'яттю мужніх синів і доньок нашої Батьківщини, які віддали своє життя за священну справу захисту рідної землі. Ми шануємо ветеранів війни та праці, які здобули для нас Перемогу, – зазначив полковник Володимир Катинський.

Також начальник Тернопільського гарнізону наголосив, що військовий комісаріат готовий розподілити путівки ветеранам Другої світової війни для санаторно-курортного лікування в санаторіях Міноборони та закупити, у межах виділених асигнувань, путівки в інші санаторії й лікувально-профілактичні заклади.

Львівщина

На меморіальному комплексі Пагорб Слави керівництво Львівського гарнізону, керівники військових частин та установ, силових відомств Львівщини вшанували героїв, полеглих у Другій світовій війні, поклавши квіти до братської могили воїнів.

У Військово-медичному клінічному центрі Західного регіону начальник Львівського гарнізону генерал-лейтенант Павло Ткачук разом із керівниками військових частин привітав сивочолих фронтовиків із Днем Перемоги, подякував їм за їхній безсмертний подвиг, побажав здоров'я й довгих літ життя, вручив квіти та пам'ятні подарунки.



Дніпропетровщина



У Дніпропетровську, на Алеї Героїв, відбулося вшанування пам'яті перших загиблих в антитерористичній операції українських військовослужбовців-земляків – полковника Сергія Демиденка та солдата Олега Ейсманта.

Вшанувати пам'ять загиблих рік тому кулеметника й заступника командира 20-го батальйону територіальної оборони оперативного командування "Схід" прийшли десятки людей – їхні рідні, бойові побратими, громадські активісти.

За ініціативи Штабу національного захисту області вздовж усієї Алеї Героїв запалили свічки, до імпровізованої стіни з фотографіями Героїв Небесної сотні та загиблих бійців АТО учасники заходу поклали квіти.

Обидва військовослужбовці загинули 9 травня 2014 року під час проведення активної фази антитерористичної операції у Маріуполі. Вони віддали своє життя заради спокою та безпеки мешканців цього міста.

Як розповідають товариші загиблих, доброволець Олег Ейсмант був цивільною людиною: довгий час він працював водієм тролейбуса. Він лише кілька днів не дожив до свого 40-річчя. У нього залишились дружина і дочка. У його загиблого командира Сергія Демиденка залишились дружина і троє дітей.

Любов Киналь, Андрій Толстогузов, Василь Лабай.

“Ой на горі” залунала під стройовий крок 16-річних юнаків

Ще кілька років тому шкільний предмет “Допризовна підготовка юнаків” вивчався тільки для того, “щоб було”, і серйозно займалися лише з бажаючими вступати у військовий виш. Решта занять зводилися до фізичної підготовки. Наразі ж дисципліна має певний пріоритет над іншими. Інша назва – “Захист Вітчизни”, інший підхід – використання досвіду АТО, за можливості – зустрічі з бійцями або ж навчально-польові завдання на базі військових частин.



Сьогодні кожна школа шукає собі військову частину, де може проходити таке навчання – три дні у військовій формі. В якомусь навчальному закладі ця традиція триває роками, а в котромусь такий досвід здобувається вперше. Ось і фізико-математична гімназія №17 м. Вінниці в цьому році виборола право відвідати одну з військових частин Вінниччини для проведення військової підготовки випускників закладу.

Протягом трьох днів юнаки займалися стройовою, проходили підготовку з РХБ захисту, ознайомилися з основними положеннями Статуту, вивчали будову, послідовність розбирання та збирання АК-74. Насамкінець, військові провели заняття з медико-санітарної підготовки. Загалом, таку підготовку пройшли 42 учні випускного класу гімназії. Щоб кожен зміг практично відпрацювати основні пункти навчання, хлопців поділили на 2 взводи. Як зазначають військовослужбовці частини, так і цікавіше, і практичніше:

– Один взвод займається по медицині, другий – розбирає-збирає автомат. Потренувались – помінялись місцями. Таким чином увага переключається з одного занятті на інше, і тоді допризовники краще запам’ятовують. Адже нікому не буде цікаво 4 години поспіль дивитися на одне й те саме заняття, – говорить офіцер відділення по роботі з особовим складом старший лейтенант Владислав Чорний. – Смішки смішками, а коли юнаки самі почали ходити стройовою, одягати ОЗК, вивчати автомат, то більшість вже із захопленням вивчала елементи військової справи. В перший день не виходило нічого. Проте на другий – навіть з піснею пройшлися. Звичайно, щоб підігнати стройовий вишкіл потрібно принаймні місяць. А от з вивченням автомата було простіше. На 90% учні виявилися підготовленими в його розбиранні-збиранні. На норматив поки що не вкладаються, але це приходить з практикою.

Двоє учнів виявили бажання вступити до військових вишів. Як запевняють самі хлопці, таке бажання виникло ще в дитинстві, тож під час навчання в школі вони всіляко покращували свої фізичні якості, щоб з легкістю пройти вступні випробування.

– Мій батько – військовий льотчик. На жаль, уже в запасі. Сухопутні війська – завжди на землі, в небо не піднімаються. А от у льотчика є така можливість. Хоча батько й не дуже хоче, щоб я був військовим, проте я бажаю хоча б спробувати. А такого роду заняття тільки сприяють цьому. Тут ми здобуваємо базові поняття про армію, нам надають корисну інформацію щодо медицини, хімпідготовки та зброї. А ще – стройова, де ми намагалися тримати лінію, дистанцію і дисципліну. Такі заняття досить потужно надають нам змогу побачити те, що ми хочемо знати про армію. Багато людей говорять, що війська – це погано, досить жорстко. Насправді ж умови такі, в яких можна жити,– ділиться враженнями 16-річний Єгор.

Його товариш В’ячеслав теж планує пов’язати своє життя з кар’єрою військового. Нині він майстер спорту з кульової стрільби, має другий розряд з плавання та перший із шахів.

– Шахи полюбив ще з дитинства, бо це в першу чергу, логіка, плаванням захопився, бо порадив лікар, а з кульової стрільби просто підійшов тренер. Мій кращий друг пішов добровольцем на війну, я ж хочу здобути освіту військового. А ці заняття нам досить корисні. Спочатку нам провели екскурсію частиною, потім ми займалися стройовою, одягали ОЗК, вивчали будову автомата, пройшли медичну підготовку. Зараз маємо позитивні враження від проведених занять, – говорить Славко.

Як стверджує викладач предмету “Захист Вітчизни” Олександр Макаров, це всеукраїнська програма. Оскільки діти цієї гімназії навчаються спеціалізовано, то у військовій частині змогли відчути, що таке служба в армії. Для них тут – чужі люди, які вимагають дотримання Статуту, тож саме в таких умовах кожен з них проявляє себе зовсім з іншого боку.

– Юнаки думали, що це як сидіти в школі за партою, адже звикли до іншого ритму життя. Проте за ці три дні хлопці зрозуміли, що таке армія. Навчалися стройової підготовки від А до Я, вивчали спорядження, надавали першу медичну допомогу. Наразі всі школи кинулися домовлятися з частинами проводити такі заняття. Діти звільняються від навчання і по 6 годин в день проходять військовий вишкіл. В майбутньому ми будемо удосконалювати нашу програму й надалі співпрацювати з військовими. Плануємо залучити і хлопців 10 класів, але проходити підготовку не в частині, а зробити такий собі польовий вихід. В програму включити бойове розгортання підрозділів, розвідку, захоплення об’єкта, копання окопів, метання гранат, стрільбу, орієнтування на місцевості. Думаємо вкластися у три дні.

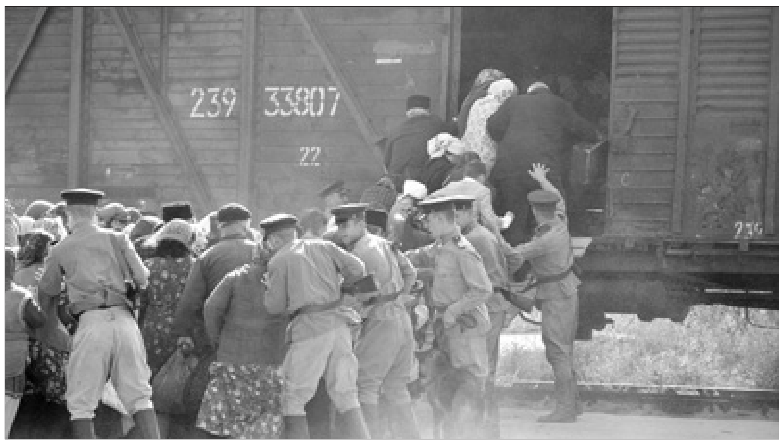
В журналі “Основи захисту Вітчизни” викладач виклав своє бачення майбутнього цієї дисципліни. Він пропонує школам почати виховувати патріотів, щоб кожен учень знав, як захищати державу. Починаючи з 5-го по 11-й клас. Потім вже вища школа повинна займатися цією справою. Зараз у 8-9 класі гімназії створено факультатив, на якому демонструють військові фільми та знайомлять з армією. До того ж, з 1995 року в школі діє клуб малої академії рятувальної служби (МАРС). Попри це, викладач висловлює бажання розширювати підготовку і почати проводити польові навчання в кінці навчального року для хлопців 10-11 класів. Ситуація в країні вимагає посилення військово-патріотичного виховання майбутніх захисників Вітчизни в усіх навчальних закладах України.

Ярослава Марченко. “Крила України”.

Позбавлені Батьківщини



Вісімнадцятого травня минає 71-а річниця найбільшої трагедії кримськотатарського народу 20 століття. Саме цього дня за рішенням державного комітету оборони, підписаним керівником СРСР Йосипом Сталіним, розпочалась операція НКВС щодо примусового виселення кримських татар із їхньої Батьківщини. За офіційними даними, до безлюдних земель Східної Азії, здебільшого до Узбецької РСР, та на Урал були депортовані 194 110 кримських татар. У роки війни з Криму виселили також кримських німців, вірмен, болгар і греків.



Офіційною підставою для виселання стало звинувачення цілого народу в масовому дезертирстві з лав Червоної армії в 1941 році (називалося число близько 20 тис. осіб), хорошому прийомі німецьких військ та активній участі кримських татар у з’єднаннях німецької армії, поліції, жандармерії, апараті в’язниць і таборів. Не став перешкодою депортації і той факт, що понад 30000 представників кримськотатарського народу воювали в лавах Червоної армії та брали участь у партизанському русі, семеро із них отримали звання Героя Радянського Союзу. А національний герой кримськотатарського народу льотчик-ас Амет-Хан Султан удостоєний найвищої нагороди СРСР двічі.

Операція з депортації почалася рано-вранці 18 травня 1944 року і закінчилася о 16:00 20 травня. Для її проведення були задіяні військa НКВС у кількості більше 32 тисяч чоловік. Депортованим відводилося від декількох хвилин до півгодини на збори, після чого їх на вантажівках транспортували до залізничних станцій. Звідти ешелони з конвойованими відправлялися до місць заслання. За спогадами очевидців, тих, хто чинив опір або не міг йти, часто розстрілювали на місці. В дорозі людей годували рідко і часто солоною їжею, після якої хотілося пити. У деяких вагонах отримували їжу в перший і останній раз лише на другому тижні шляху. Померлих наспіх ховали поруч із залізничним полотном або не ховали взагалі. У дорозі та у місцях заслання у перші роки від голоду та хвороб загинуло 109956 чоловік, що складало 46.2% від загальної чисельності кримських татар. Ця цифра в 4 рази перевищує втрати кримськотатарського народу за воєнний період.

Окрім того, після війни у місця спецпоселень депортованих були примусово відправлені демобілізовані з Радянської армії солдати та офіцери, а також евакуйовані та репатрійовані кримські татари. У 1952 році тільки в Узбекистані налічувалося, за даними НКВС, 6057 учасників війни, багато з яких мали високі урядові нагороди.

На думку українського історика Олександра Палія, була ще одна вагома причина, чому Сталін влаштував депортацію: “Рішення про депортацію татар з Криму було зумовлено тим, що режим хотів почистити Крим від іноетнічного населення і показати, що ніякої доімперської історії Криму не існувало. А насправді доімперська історія Криму дуже цікава. Крим був по суті великою державою, яка накладала аж до початку 18 століття данину на Московію. Тобто, це країна з власною яскравою історією і одночасно з такою достатньо драматичною. І для того, щоб стерти будь-які згадки про доімперську історію Криму, необхідно було стерти її населення. Що стосується співпраці нібито з фашистами, яка мала місце у частини татар, то справді воно так і було. Хоча треба сказати, що етнічноросійських батальйонів поліцаїв в Криму було більше, ніж поліцайських частин кримських татар. І це теж абсолютно очевидна правда”. Яскравою ілюстрацією цього твердження є той факт, що після депортації кримських татар в Криму двома указами від 1945 і 1948 років було перейменовано всі (за винятком Бахчисарая, Джанкоя, Ішуні, Саків та Судака) населені пункти, назви яких мали кримськотатарське походження (понад 80% від загальної чисельності населених пунктів Криму).

Наприкінці 1980-х років почалося масове повернення татар до Криму, яке і завершилось за часів Незалежної України.

На жаль, сьогоднішні події немов повертають колесо історії назад: багатьом кримським татарам доводиться знову залишати Батьківщину. Як зазначив Громадському телебаченню колишній глава Меджлісу кримськотатарського народу Мустафа Джемілєв, нині існує загроза нової депортації. Її підлість полягає не лише в тому, що цілий народ знову позбавляють історичної Батьківщини. Сучасна депортація відбувається приховано і, як зазначає Олександр Палій, є “політикою м’якого витискання корінного населення”, під гучними гаслами рівноправного розвитку всіх народностей Російської Федерації.

В Україні ж, зокрема в Києві, з 14 по 18 травня відбудуться заходи, присвячені вшануванню пам’яті жертв геноциду кримськотатарського народу. Познайомитися з реконструйованою кімнатою в кримськотатарському будинку (як вона виглядала на момент депортації її мешканців), а також автентичними костюмами, предметами побуту, картинами, картами запрошує відвідувачів виставка-інсталяція “Зинджир: ланки пам’яті. День скорботи і вшанування пам’яті жертв геноциду (депортації) кримськотатарського народу”. На виставці “Hatira albomi” (“Альбом спогадів”) експонуватимуться фотографії з сімейних архівів. А в рамках акції-реквієму “Запали вогник у своєму серці” буде складено півострів Крим з числом 71, контури кримськотатарського національного символу “Тамга” і напис “No genocide!!!”. У момент встановлення вогників будуть виконані кримськотатарські народні пісні, присвячені трагедії 18 травня 1944 року і її наслідкам.

Підготувала Оксана Уретій. “Крила України”.

Жива легенда вартових неба

З кожною річницею Перемоги ветеранів стає все менше і менше. Тож в управлінні Повітряного командування "Захід" до Дня Перемоги не лише проводять урочисті збори з нагоди свята, а й відвідують напередодні воїнів страшної війни, бо вони вже самі з огляду на свій похилий вік пересуватись на великі відстані не можуть.



– Живою легендою для військовослужбовців управління є наш ветеран зенітник полковник у відставці Микола Іванович Чишкун, – каже заступник командира Повітряного командування "Захід" по роботі з особовим складом полковник Сергій Кальчук. – Його життєвий приклад вражає самопожертвою, силою духу і волею до Перемоги.

Зараз Микола Іванович лікується у Військово-медичному клінічному центрі західного регіону, однак вартові неба відвідали свого бойового товариша, аби підтримати героя та почути розповідь про найкривавішу і найстрашнішу війну двадцятого століття.

– 21 червня 1941 року я закінчив десятирічну школу, – неквапливо розповідає Микола Іванович, – жив я у селі Кашпірівка Козятинського району на Вінниччині. Це був суботній день, в школі пройшов випускний. Зранку в неділю прокинувся рано, бо збирався на риболовлю. Настрій був прекрасний, бо попереду вихідний день. Ближчим часом збирався їхати до Києва – вступати в художнє училище. Я дуже любив малювати. А поки що вмостився біля річки з вудкою. Аж раптом прибігла сусідська дівчина: "Миколо, оголосили, що почалася війна. Німці на нас напали". Того ж дня побачив німецькі літаки. Вони летіли бомбити Козятин – важливий залізничний вузол. Третього липня слухав по радіо виступ Сталіна. П'ятого липня до нашого села прибув представник Козятинського райвійськкомату. Звернувся до голови сільради з вимогою зібрати у дворі хлопців 1923-1925 років народження. Я народився у 1925 році, тож разом зі своїми друзями прийшов на подвір'я. "Ми їдемо до Києва для оборони міста," – мовив офіцер військкомату.Так я потрапив в Київ, але про художнє училище вже не йшлося. Нас скерували до підрозділів і відправили на позиції для оборони міста. Потім оголосили наказ: "Відступати". Ми відступили в Полтавську область. Опинились в оточенні. Про ті дні й досі важко згадувати. Всі намагались вирватись з кільця, але не всім це вдалось. Вертатись на правий берег України нам порадили місцеві мешканці. Казали, що тут на Лівобережжі ми обов'язково потрапимо в полон. Ми з товаришем переодяглись в цивільний одяг, а вірніше – в лахміття і цілий місяць пробирались до партизанів. Переправились через Дніпро. На території Житомирської області знайшли партизанський загін і влились в його лави. Я був там наймолодшим. Вступним іспитом для нас стало знищення моста. Він був дерев'яний, довжиною десь 50 метрів. Його постійно патрулював один німецький солдат. Ми з товаришем взяли діжку з бензином і зайшли на міст. Коли німець звернув на нас увагу і наказав зупинитись, ми щосили штовхнули її вперед. Залишалось підпалити бензин, однак солдат відкрив по нас вогонь з автомата, влучив у бочку, і бензин зайнявся. Міст згорів, а ми виконали перше завдання. Далі почалися звичайні партизанські будні. Я був розвідником, бо добре знав ці місця. Ми підривали фашистські ешелони, що йшли на Київ або з Києва. Жили в лісі. Німці тут дуже носа не пхали – боялись. Нам допомагали місцеві мешканці. Воювалося легко, бо ми були на рідній землі. Три роки і один місяць я був партизаном. Так записано в моєму посвідченні. В 1943 році Київ звільнили, і мене вдруге призвали до лав Радянської армії. Юнаків 1925 року народження відправили в тил, в Ярославську область для допідготовки. Там з таких як я формували маршові роти. В одній роті налічувалось 900-1000 бійців. Нас відправили на Третій Білоруський фронт в 52-й полк 17-ї гвардійської дивізії. Нашій дивізії поставили завдання – відбити у німців визначену висоту. Це було під Вітебськом. Я був кулеметником. В мене був помічник, який таскав диски. В атаку пішла вся дивізія. Глянеш туди-сюди – всюди бійці, йдуть полки, хмари народу. І ось на "нічийній території", звідки й до німців недалеко, я падаю. Поворушив руками і ногами – ніби цілий. Пробую вставати – не можу. Виявляється, я немов муха в павутині, заплутався малопомітному протипіхотному дроті. Кинув кулемет, протигаз і каску і давай виплутуватися! Не виходить. Розумію, що можу зганьбитися, бо мені неодмінно скажуть: "Ти не пішов в атаку з усіма, ти – боягуз!" Від таких думок десь взялася шалена сила – я звільнив одну ногу, потім другу і виплутався. Одягаю каску, беру кулемет та протигаз і мерщій доганяти хлопців. Від швидкого бігу в грудях пече вогнем. Дивлюся, а мого помічника з дисками вже нема – десь впав поранений. Нам для підтримки дали десять американських танків. Вони мали не дизельні, а бензинові двигуни і дуже вузенькі гусениці. Думав заховатись від щільного вогню противника за танками і рухатись під їх прикриттям. Але з цього нічого не вийшло. Вісім з десяти танків вже палали. Висоту ми зайняли. Німці мордували нас цілий тиждень – пробували її відбити. Вогонь артилерії та кулеметів практично зрівняв з землею наші окопи. Цілий тиждень йшов холодний дощ. Необхідно було нас замінити – повернути назад на три кілометри, дати поїсти та відпочити. Замість нас висунули вперед 214-ту дивізію. Наприклад, в нашому полку одну третину особового складу складали бійці молодого поповнення, а дві третини – бувалі солдати. А в тій дивізії навпаки. Тож вже від першої атаки німців вони запанікували і драпанули. Нам встигли тільки хліб роздати, кашу ми в руках не тримали – лише подивилися на неї, і знову на передову.

Якось мене призначили в бойове спостереження. Спереду на певній відстані від наших позицій я ніс варту. Моє завдання – завчасно виявити противника і попередити про це наші війська. Помічаю, що німці перестали пускати освітлювальні ракети, хоча зазвичай вони роблять це всю ніч. Висновок – щось буде. Посилив спостереження. Дивлюсь – повзуть. Напевно, розвідка йде за "язиком". Підпустив їх метрів на двадцять і дав декілька автоматних черг. Почалася стрілянина. По мені не били – боялися знищити своїх розвідників. Стріляли по наших позиціях. Так тривало до ранку. Коли розвиднілося, ми побачили, що розвідників я знищив. Командир каже: "Молодець, представлю тебе до нагороди – ордена Слави".

Наступає вечір, німці вночі не воювали. Мій товариш кулеметник з іншого відділення десь побачив групу фашистів, що рухалась, і відкрив вогонь. Німці у відповідь почали обстрілювати нас з мінометів. Після одного з вибухів чую – щось пече в нозі. Дивлюся – я весь в крові. Йду до командира взводу й питаю: "Що робити?" Командир каже: "Сиди до ранку, а там розберемось, зараз все одно нічого не видно". Зранку ми побачили, що в тіло мені вп'явся величезний уламок, нога розпухла. "Здавай кулемет і йди в медсанбат", – каже взводний. До медсанбату кульгав цілий день. Мене оглянули два молодих хірурги. Чую, як вони розмовляють між собою.

– Що робити з цим пацаном? Треба оперувати, а знеболюючого у нас нема.

– Оперувати все одно треба, бо завтра йому буде гірше.

– Давай його зв'яжемо, прив'яжемо руки, ноги та голову і витягнемо уламок.

Мене зв'язали і кажуть:"Тепер кричи як тобі хочеться". Лікарі уламок витягли, було боляче. Кажу: "Віддайте його мені на згадку". А вони відповідають: "Навіщо він тобі, ліпше таких згадок не мати".



Рана ще не зажила, а мене вже виписують. Доктор каже: "В полку заживе. Нам наказано звільнити місця в лазареті. Ось-ось почнеться велика операція".

На другий день я вже в полку. Нас посадили на танки і відправили вперед. Ми проводимо розвідку боєм. Рухаємось на противника. Німці стріляють по нас з усієї своєї зброї, а наші розвідники засікають розташування артилерії та вогневих точок, щоб завтра врізати по них на повну катушку. Тільки Бог знає, як я лишився живий. Наступного дня почалася операція "Багратіон" – артпідготовка, і пішло і поїхало. Танки прорвали оборону, і ми пішли за ними. Пройдемо кілометр, раптом команда "полк до бою, противник праворуч". Ще минемо кілометр – "полк до бою, противник ліворуч". І так постійно. Ми йшли з боями за танками декілька днів. Мене знову поранило і контузило. Знову опинився в медсанбаті. Приїхала машина і забрала важкопоранених. Нас з легкими пораненнями лишилося в медсанбаті 32 бійця. На світанку бачимо – з лісу на нас йде море німців. Вони йшли на прорив кільця. Серед поранених був один капітан. Він каже: "Я тут старший, беру командування на себе. Підходь одержувати зброю. Нас 32 людини. Будемо стояти до останнього. Діватись нема куди. Стріляти за моєю командою. Як тільки німці підійдуть ближче – дам команду відкривати вогонь". Ми чекаємо наказу, німці підійшли метрів на п'ятсот. Ну, думаю, зараз почнемо. Аж раптом з-за горба по німцях почали стріляти наші "Катюші". Вибухи розкидали тіла фашистів немов вогняний вихор. П'ять хвилин, і все скінчилося. Ми почали тиснути один одного в обіймах. Ми врятовані! Зранку почав літати наш "кукурузник". З динаміків літака німецькою мовою лунало звернення до фашистів здаватися в полон. Німці почали помалу виходити – їх були тисячі.

Нас таки потім забрала машина в медсанбат. Підлікувався і знову на фронт. З боями пройшов всю Білорусію. Ближче до наших кордонів наш полк зустрів добре укріплені німецькі позиції. Ми також почали рити траншеї в повний зріст. Вздовж нашого окопа лежав великий стовбур якогось дерева. Німці розпочали артпідготовку з метою вибити нас з позицій. Один снаряд розірвався поруч з окопом. Дерево ударною хвилею кинуло на окоп. Усіх, хто був в ньому, контузило або поранило. В тому числі і мене. Нас привалило деревом і землею. Добре, що бійці, які були поруч, побачили це і почали нас відкопувати. Мене добряче пошкодило – переламало ребра. На лікування відправили в госпіталь міста Орша. Вже через декілька тижнів я опинився в команді одужуючих. Ми транспортували хворих з ешелону на залізничній станції до госпіталю. Ці бідаки були повністю з голови до ніг забинтовані або загіпсовані. А тут ще й німецькі літаки почали нас бомбити. Це був жах. Через два дні мене скерували на збірний пункт. Туди приходили офіцери-"покупці" з військових частин і відбирали бійців для своїх підрозділів. Старшина з госпіталю видав мені обмундирування та взуття – американські солдатські черевики. Але от біда – вони були на два розміри менше. "Як же я їхноситиму, старшина"? – запитав я. "Нічого, зараз так походиш, а на фронті знімеш собі чоботи по розміру з загиблого", – почув у відповідь. Ось так я і йшов – останній, босоніж і з черевиками на плечах. Поруч зупинилась машина, з неї вийшов майор – комендант гарнізону: "Хто старший? Чому бійці порушують форму одягу"? Я відповів, що не можу вдіти замалі черевики. Майор не полінувався, приміряв їх до моєї ноги. Ага, дійсно малі. Миттю викликали начальника госпіталю та старшину. Відразу знайшлися й відповідні чоботи. Але за цей час бійців з моєї команди вже розібрали. Я лишився сам. До мене підійшов якийсь капітан: "Хочеш бути артилеристом-зенітником"? Я погодився. Так я став вартовим неба.

Я мав середню освіту, тому мене призначили командиром відділення. Почав помалу освоюватися. Забігаючи наперед, скажу – в цих військах я й зустрів перемогу під Берліном. Воювали ми 88-міліметровими зенітними гарматами. Снаряд до гармати важив майже десять кілограмів. З неба нас постійно атакували німецькі штурмовики і бомбардувальники. В наших штабах порахували – на один збитий літак припадає 900 снарядів. Стрільба з цієї гармати – ціла наука. Третій номер обслуги спостерігає за ціллю та веде зворотний відлік даних з приладу управління вогнем. Шостий та сьомий номер обслуги беруть снаряди та встановлюють в них підривний елемент. Він має розірватися на відповідній висоті. Від дій кожного залежить успіх. Після війни наш полк перевели в Прибалтику. Потім я вступив до зенітного артилерійського училища і згодом став офіцером військ протиповітряної оборони. Дослужився до звання "полковник". Службу закінчив офіцером оперативного відділу. До речі, пам'ятаєте, я розповідав про знищення розвідгрупи німців. Так от, в 1951 році, коли я вже був офіцером, нагорода таки мене знайшла. Орден вручили на урочистому полковому шикуванні з нагоди Дня Перемоги. Ось така моя історія…

P.S. Зенітник Микола Іванович Чишкун всю війну сподівався стати художником. Він так і не закінчив художнього училища, але таки написав більше 400 картин. Одну з них подарував нашій редакції. Війна не змогла відібрати в нього мрію. Не раз він в боях вже прощався з життям, але таки вижив і прожив його чесно і гідно. Нам на приклад.

Владислав Назаркевич.
"Крила України".

АВІАКАТАСТРОФА

У Пакистані через відмову двигуна розбився Мі-17

Причиною катастрофи вертольота Мі-17 з іноземцями на півночі Пакистану стала відмова двигуна, а не теракт. Про це, як повідомляє місцева газета DAWN, заявив глава МЗС Пакистану Айзаз Ахмад Чаудхрі.

"Ми знайшли чорну скриньку, розслідування триває", – розповів міністр. Він також уточнив, що на борту вертольота знаходилися 19 осіб, у тому числі 12 іноземців і сім членів екіпажу.

За словами Чаудхрі, головне завдання уряду – вивезти в столицю країни Ісламабад тіла загиблих. Для цього в район катастрофи мав вилетіти транспортний літак С-130, проте операція була відкладена через погану погоду.

Нагадаємо, Мі-17 розбився в Пакистані вранці 8 травня. Жертвами авіакатастрофи стали посли Норвегії та Філіппін, подружжя послів Малайзії та Індонезії, два пілоти і ще один член екіпажу. Важкі травми отримали посли Польщі та Нідерландів, а також дружина польського дипломата.

Терористична організація "Техрік-і-талібан Пакистан" заявила про те, що вертоліт розбився внаслідок організованого його бойовиками теракту. Армійське командування цю інформацію спростувало.



КОНФЛІКТ

У Ємені збили винищувач F-16 ВПС Марокко

З'явилася інформація про втрату над територією Ємену багатоцільового винищувача F-16 Військово-повітряних сил Марокко, які брали участь в авіаційних нальотах на позиції повстанців-хуситів.

Про це повідомляє Reuters з посиланням на заяву Королівських збройних сил. Пілот іншого винищувача з тієї ж ескадрильї заявив, що не бачив, чи вдалося пілоту катапультуватися.

Уточнюється, що винищувач був збитий о 18:00 за місцевим часом – 10 травня. Інших подробиць немає.

Загострення конфлікту в Ємені сталося на початку 2015 року, коли незадоволені владою країни повстанці захопили столицю – місто Сана. Після цього президент Абд Раббо Мансур Хаді втік до Саудівської Аравії.

НАМІРИ

Індія бажає придбати "Osprey"



Індія прагне придбати чотири американських конвертоплани V-22 Osprey по лінії прямих військових продажів уряду США.

Це бажання пояснюється необхідністю оснащення прикордонних військ для евакуації персоналу та поставок вантажів у несприятливих кліматичних умовах. В даний час вісім конвертопланів цього типу використовуються США в Непалі для ліквідації наслідків руйнівного землетрусу.

Закупівля чотирьох V-22 може обійтися індійській казні приблизно у $300 млн. Конвертоплани широко використовувалися в Іраку, Лівії та Афганістані для перекидання підрозділів морської піхоти США.

За своїми можливостями "Osprey" значно перевершує вертольоти звичайних типів: швидкість польоту – 450 км/год, дальність – понад 1600 км, може перевозити 30 озброєних солдатів або 12 поранених в супроводі чотирьох лікарів.

"ВІДРОДЖЕННЯ НАДІЇ"

Малайзія приєдналася до коаліції країн, що ведуть операцію в Ємені

Літаки малайзійських ВПС прибули на військово-повітряні бази в Саудівській Аравії для участі в очолюваній Ер-Ріядом військовій операції "Відродження надії" проти шиїтських повстанців з руху хуситів у Ємені. Про це повідомило Саудівське агентство друку з посиланням на міністерство оборони королівства.

Малайзія стала 12-ою державою у складі коаліції на чолі з Саудівською Аравією, яка завдає повітряні удари по позиціях хуситів в Ємені. Минулого тижня про відправку більше двох тисяч військових до Саудівської Аравії, щоб підтримати дії коаліції, оголосив Сенегал.

За інформацією оборонного відомства Саудівської Аравії, центр з керівництва операціями коаліції здійснює підготовку для зелучення до військових дій малайзійських і сенегальських військових і в даний час визначає для них завдання.

ПЕРШІ ЗАСТОСУВАННЯ

"Бойове хрещення" турецьких вертольотів

Збройні сили Туреччини почали застосовувати ударні вертольоти Т-129 АТАК власного виробництва в чотирьох провінціях, де діють збройні формування забороненої в країні Робітничої партії Курдистану (РПК). "Два ударних вертольоти турецького виробництва АТАК вже почали використовуватися в зоні контртерористичної операції в провінції Сіірт. З травня ці вертольоти будуть служити для цілодобового патрулювання також в провінції Ширнак, Хаккарі і Ван", – йдеться в повідомленні турецького генштабу.

Турецька армія з червня минулого року взяла на озброєння бойові вертольоти Т-129 АТАК, які є спеціально розробленою для ЗС Туреччини модифікацією італійського вертольота Agusta A129 Mangusta.1774

У вересні 2007 року Секретаріат оборонної промисловості Туреччини (SSM) у рамках програми АТАК підписав з компаніями "Тюркиш аероспейс індастріз", "Аселсан" і "Агуста/Уестленд" контракт, згідно з яким, на підприємстві TAI в Туреччині організовано виробництво 50 вертольотів Т-129. Угода набула чинності 22 червня 2008 року. Вартість контракту оцінюється в $3,2 млрд. Угода містить опціон на додаткове виробництво 41 вертольота. Компанія Tusas Engine Industries за ліцензією поставить двигуни LHTEC CTS800.

Технічна довідка: Т-129 як похідна А129 вийшов багатофункціональним і технічно укомплектованим вертольотом світового класу ударних вертольотів і займає гідне місце серед лідерів даної сфери ринку. Багатофункціональність нового вертольота забезпечить Туреччині повну укомплектованість вертолітною технікою збройних сил при виконанні будь-яких поставлених завдань на ймовірних театрах бойових дій.

Прототип вертольота був готовий до середини 2009 року, і 28 вересня 2009 року відбувся його перший політ. Політ проходив на потужностях італійської компанії "AgustaWestland". У серпні 2011 року відбувся перший політ прототипу побудованого на турецьких потужностях.

РЕЙТИНГ

Франція витискає Росію на третє місце на ринку озброєнь

Експортні успіхи винищувача Rafale можуть допомогти Франції посісти друге місце в світі в експорті військової техніки після США, витіснивши Росію на третє. Франція підписала контракт з Катаром на поставку 24 літаків цього типу на суму 6,3 млрд євро. Постачання винищувачів, керованих ракет повітряного бою Meteor і крилатих ракет Scalp почнуться в середині 2018 року, на озброєнні ВПС Катару все ще експлуатуються 12 винищувачів Mirage-2000. Загалом ВПС Катару можуть придбати 96 винищувачів "Рафаль" (84+12 опціон), сума загального контракту може досягти 16,5 млрд євро. Таким чином, Франція може подолати планку у 20 млрд євро (з урахуванням поставок Єгипту 24 винищувачів, фрегата FREMME і ракет на суму 5,2 млрд), що виведе країну на друге місце в світі після США.

САНКЦІЇ В ДІЇ

"Уралтрансмаш" зазнав мільярдних збитків

Згідно з опублікованим аудиторським висновком про діяльність АТ "Уральський завод транспортного машинобудування" за 2014 рік, це підприємство зазнало значних збитків і значно недовиконав виробничий план через зрив підписання контракту на поставку до Іраку 152-мм самохідних гаубиць 2С19 "Мста-С". "Уралтрансмаш" здійснює серійне виробництво САУ серії 2С19 "Мста-С", а також розгортає серійне виробництво нових 152-мм самохідних гаубиць 2С35 "Коаліція-СВ".

Відповідно до аудиторського звіту, "Уралтрансмаш" планував у 2014 році випустити продукції на рекордні 22,665384 млрд рублів (без ПДВ), зокрема, оборонної продукції – 16,815429 млрд рублів. З обсягу оборонної продукції 10,991127 млрд рублів призначалися для постачання на експорт і 5,824302 млрд рублів – постачання за держоборонзамовленням. Даний план на 2014 рік означав потроєння обсягу випуску продукції щодо 2013 року (7,380404 млрд рублів, з яких оборонної – на 6,178418 млрд рублів).

Однак реально за підсумками 2014 року "Уралтрансмаш" випустив товарної продукції всього на 29,5% від плану – на 6.686039 млрд рублів, з яких оборонна продукція склала 5,484583 млрд рублів (у тому числі на експорт – всього 302,111 млн рублів). У результаті чистий збиток від діяльності в 2014 році склав 3,077 млрд рублів.

Як сказано в аудиторському висновку, невиконання плану виробництва у 2014 році обумовлено в першу чергу "коригуванням плану виробництва у зв'язку з відсутністю контракту з Іраком. Тобто, планувалося, що за не підписаним контрактом на поставку в Ірак 152-мм самохідних гаубиць 2С19 "Мста-С", завод повинен був виготовити у 2014 році майже 10,7 млрд рублів.

Сторінку підготував Андрій Яцик.

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРОЕКТУ "ЦИКЛОН-4"

Відбулося чергове засідання Ради директорів БК АЦС

27 квітня 2015 року під керівництвом Голови ДКА України Олега Уруського відбулося чергове засідання Ради директорів бінаціональної компанії "Алкантара Циклон Спейс" (БК АЦС).

Засідання відбувалося у форматі телемосту у приміщенні ДКА України в Києві та центральному офісі БКА АЦС у місті Бразилія. Відповідно до Угоди між Україною та Федеративною Республікою Бразилія про довготермінове співробітництво з використання ракети-носія "Циклон-4" на пусковому центрі Алкантара, БК АЦС відповідає за створення й експлуатацію наземної інфраструктури космічного ракетного комплексу "Циклон-4".

В ході засідання сторони обговорили актуальні питання та стан реалізації проекту "Циклон-4", поточні питання функціонування українсько-бразильської компанії АЦС, а також фінансову звітність підприємства.

ПЕРСПЕКТИВИ

Буде ще три пуски українських ракет

Це випливає з проекту Федеральної космічної програми, підготовленого відомством. "Роскосмос" у рамках Федеральної космічної програми на 2016-2025 роки планує провести ще три запуски ракет, в обслуговуванні яких беруть участь українські підприємства. Це випливає з проекту програми, підготовленого відомством.

Згідно із документом, в 2017 році з Байконура планується провести останній пуск ракети-носія "Зеніт", яка виведе на орбіту науковий апарат "Спектр-РГ". При цьому наступний апарат серії "Спектр" – "Спектр-УФ" – повинен відправитися в космос за допомогою російського "Протона".

Крім того, в 2016 і 2018 роках "Роскосмос" збирається провести з Плесецька два пуски ракет "Рокот". Кожна з них відправить у космос по три супутники системи "Гонець", йдеться в проекті. З 2019 року нарощування і заповнення угруповання "Гонець" здійснюватиметься за допомогою легких ракет "Ангара-1.2".

Раніше стало відомо про рішення "Роскосмосу" відмовитися від російсько-українських носіїв "Зеніт" на користь "Ангари". Зараз на Байконурі знаходяться два готових до запуску "Зеніти". Термін гарантійного зберігання першої з ракет, призначеної для запуску супутника "Електро-Л" номер 2, закінчився в квітні. Для другої, яка повинна вивести апарат "Спектр-РГ", термін зберігання закінчується в 2017 році.

Ракети "Зеніт" виробляються на українському "Південмаші". Фахівці цього підприємства беруть участь в обслуговуванні цих носіїв на космодромі та передстартовій підготовці.

Легкі носії "Рокот" створені Центром ім. Хрунічева в рамках конверсійної програми на базі міжконтинентальної балістичної ракети РС-18, що знімається з озброєння. Систему управління для ракети розробляє українське підприємство "Хартрон" (м.Харків).

ВИМУШЕНА ЗАТРИМКА

Повернення космонавтів на Землю відкладено на місяць

Повернення на Землю космонавтів Антона Шкаплерова, Террі Вёртса і Саманти Крістофоретті відкладено на кілька тижнів. Про це повідомили джерела в Італійському космічному агентстві. Імовірно це станеться 13 червня.

Намічений на 26 травня запуск до МКС пілотованого корабля "Союз" планується перенести на півтора-два місяці у зв'язку з аварійним запуском "Прогреса М-27М", повідомили і представники Роскосмосу 7 травня.

"Фахівці, які розслідують причини невдалого запуску вантажного корабля 28 квітня, вважають за необхідне для забезпечення безпеки чергового пілотованого запуску перенести його з 26 травня на більш пізній термін. Затримка може скласти півтора-два місяці. За цей час до МКС передбачається відправити черговий вантажний корабель "Прогрес", – сказав один із співрозмовників. – Запропоновано також відкласти намічену на 14 травня посадку корабля "Союз". Це робиться для того, щоб не сильно "ламати" програму польоту МКС і забезпечити прийом вантажних кораблів".

У космічній галузі пояснили, що додатковий час потрібно для більш детального аналізу ситуації з аварійним запуском "Прогреса" 28 квітня за допомогою ракети "Союз-ФГ", оскільки пілотований корабель "Союз ТМА" має ряд спільних елементів конструкції з вантажним "Прогресом". Крім того, ряд ідентичних систем мають треті ступені ракет "Союз-ФГ" і "Союз-2.1А", що використовувався при запуску "Прогресу".

Як раніше повідомлялося, російський космічний корабель "Прогрес М-27М" зійшов з навколоземної орбіти і згорів в щільних шарах атмосфери над Тихим океаном о 05.04 мск 8 травня.

"Вхід у щільні шари атмосфери стався на 160 витку над центральною частиною Тихого океану", – сказав представник агентства.

Об'єднане командування аерокосмічної оборони Північної Америки (NORAD) підтвердило, що "Прогрес М-27М" згорів у щільних шарах атмосфери.

Згідно з даними NORAD, корабель перестав існувати о 02:20 за Гринвічем (5:20 мск) плюс-мінус одна хвилина.

ПУСКИ



Виконав перший політ новий космічний корабель New Shepard

Приватна космічна компанія Blue Origin 29 квітня провела успішний тестовий запуск свого суборбітального космічного корабля New Shepard.

Компанія Blue Origin, заснована творцем Amazon.com – мільярдером Джеффрі Безос, запустила човник New Shepard з полігона в Західному Техасі. Відео запуску показує, як космічний корабель здіймається на висоту 93 573 метри.

"Від'єднання відсіку для пасажирів пройшло ідеально. Кожен астронавт, що знаходиться на борту, зміг би насолодитися приємною подорожжю в космос і плавним поверненням на Землю", – говорить Безос в своїй заяві.

Після запуску транспортний засіб піднявся в нічне небо над Техасом, потім пасажирська капсула відокремилася і за допомогою парашутів опустилася на поверхню Землі. Що ж стосується ракети-носія, вона була втрачена в ході випробування. Таку інформацію підтвердив сам Безос.

"Одна з наших головних цілей полягає в тому, щоб зробити можливим багаторазове використання космічної техніки. Проте в ході останнього випробування нам не вдалося зберегти силовий модуль. Причиною тому стала втрата тиску в гідравлічній системі, – пише Безос. – У даний час ми працюємо над тим, щоб удосконалити гідравлічну систему. До літа будемо готові провести нові випробування".

В ході випробувального польоту космічний апарат New Shepard досяг максимальної висоти в 58 миль (93 км). Таким чином, човник практично досяг межі між Землею і космосом, що пролягає на висоті 62 милі (100 км).

Компанія Blue Origin працює над розробкою багаторазових ракетних двигунів і космічних апаратів для запуску космічних туристів.

Космічний апарат New Shepard призначений для запуску, щонайменше, трьох осіб і проведення оглядових екскурсій в суборбітальному просторі. У рух його приводить водневo-кисневий ракетний двигун BE-3, здатний розвивати тягу до 100 000 фунтів.

New Shepard – це новий приватний космічний корабель багаторазового використання з вертикальним зльотом і вертикальною посадкою, який буде застосовуватися, в основному, для суборбітальних туристичних польотів. Корабель New Shepard був названий на честь американського астронавта Алана Шепарда. Інженери компанії Blue Origin вирішили дотримуватися системи вертикального зльоту і посадки.

КОСМІЧНЕ СМІТТЯ

Причина втрати "Прогреса" – вибух?

При відділенні космічного корабля "Прогрес М-27М" від третього ступеня ракети "Союз-2.1а" міг статися вибух. Як повідомило джерело в космічній галузі, така версія розглядається в числі можливих причин втрати "Прогреса".



"Російські та американські засоби контролю космічного простору виявили поблизу "Прогреса" кілька десятків незрозумілих фрагментів. Зараз фахівці зайняті їх ідентифікацією, а також аналізом їхніх орбіт. За однією з попередніх версій, "хмара" фрагментів могла утворитися в результаті вибухового ефекту", – зазначило джерело.

Він додав, що, швидше за все, вибух стався в момент відділення корабля від третього ступеня.

Нагадаємо, федеральне космічне агентство 29 квітня визнало втрату вантажного космічного корабля "Прогрес М-27М". Врятувати корабель, що до 8 травня знаходився у некерованому обертанні, не вдалось. 8 травня "Прогрес М-27М" зійшов з орбіти і згорів в атмосфері Землі.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

18 – 24 травня



18 травня 1953 р. *Жаклін Кокран (США) першою з жінок-льотчиків подолала звуковий бар'єр.*

18 травня 1965 р. *перший політ здійснив палубний варіант багатоцільового винищувача-бомбардувальника F-111B.*

18 травня 1969 р. *в США з мису Канаверал стартував американський космічний корабель "Аполлон-10", політ був репетицією польоту людини у космос.*

19 травня 1943 р. *у повітря вперше піднявся бомбардувальник Lockheed Vega XB-38 (США).*



19 травня 1947 р. *відбувся перший політ радянського стратегічного бомбардувальника Ту-4 (Б-4), екіпаж М.С.Рибка. Літак є копією американського бомбардувальника B-29, відтворений методом зворотної розробки.*

19 травня 1952 р. *перший політ здійснив дослідний палубний винищувач F-10F "Jaguar" фірми Грумман (США).*

20 травня 1909 р. *французький пілот-випробувач А.П.Тіссандьє встановив перший офіційно зареєстрований ФАІ світовий рекорд швидкості (54,77 км/год) на біплані конструкції братів Райтів.*

20 травня 1929 р. *у Миколаєві відкрилася школа морських льотчиків.*



20 травня 1951 р. *відбувся перший політ навчально-тренувального літака Fokker S.14 Mach-Trainer (Нідерланди).*

20 травня 1960 р. *у небо вперше піднявся радянський спортивний реактивний літак Як-30.*

20 травня 1964 р. *відбувся перший політ сільськогосподарського літака Ан-2М, льотчик-випробувач І.Є.Давидов.*

20 травня 1965 р. *відбувся перший політ канадського багатоцільового транспортного літака DHC-6 Twin Otter фірми De Havilland of Canada.*

20 травня 1997 р. *створено Всеукраїнську асоціацію "Аероклуб України".*



21 травня 1942 р. *відбувся перший політ американського важкого нічного винищувача P-61 "Black Widow" фірми Нортроп. Це був перший винищувач, розроблений спеціально для нічних операцій.*

21 травня 1945 р. *відбувся перший політ бомбардувальника Ту-1 (АНТ-63) з двигунами АМ-39.*

21 травня 1969 р. *перший політ здійснив транспортний літак Ан-26, екіпаж Ю.М.Кетова.*

22 травня 1934 р. *створено Українське управління цивільного повітряного флоту.*



22 травня 1940 р. *відбувся перший політ радянського навчально-тренувального літака Г-28 "Кречет".*

23 травня 1937 р. *світовий рекорд дальності по прямій на легкому гідролітаку АІР-6 на маршруті Київ – Батумі встановив Є.Письменний – 1297,1 км.*

23 травня 2000 р. *Генеральний конструктор АНТК ім. О.К.Антонова П.В.Балабуєв підписав наказ про організацію на території льотно-випробувальної бази в Гостомелі музею літаків "Ан".*

24 травня 1935 р. *здійснена перша дозаправка літака-буксирувальника П-5 пальним з буксируваного ним планера Г-14.*

24 травня 1960 р. *відбувся перший політ пасажирського літака Ту-124 конструкції ОКБ А.М.Туполєва.*

24 травня 1995 р. *перший політ здійснив фронтовий ударний винищувач MIG-21 2000, модернізований ізраїльською фірмою Lahav Division of Israel Aircraft Industries (IAI).*

"Там на горі, на Маківці, Там ся били січовії стрільці"

З 29 квітня по 4 травня 1915 року поросла лісом невисока (958 м) гора Маківка стала свідком доблесної звитяги Українських Січових Стрільців



"Десь біля 6-ї години ранку загриміли московські гармати. Пішов важкий стогін по карпатських горах. Валилися вікові смереки... На стрілецькі голови летіло олово, шрапнелі, галузззя дерев. На долині вже загнулася лінія під напором непроглядних московських сірих мас. Лише вершок Маківки, як острів на морі, встоював перед заливом. Але вже й туди під прикриттям гарматного вогню напирала сіра лава шинелей і палах. Нею вкрилося ціле узбіччя гори. Москалі сунули з одчаєм і без пострілів. Немов якась незнана грізна сила гнала їх не до перемоги, а на певну смерть". Саме так четар Гнотевич описав початок найзапеклішого бою за гору Маківку, який точився 1 травня сто років тому.

З 29 квітня по 4 травня 1915 року поросла лісом невисока (958 м) гора Маківка, що в Карпатах, стала свідком доблесної звитяги Українських Січових Стрільців. Російська імператорська армія на той час вже понад півроку тримала в окупації Галичину і розраховувала прорвати лінію фронту й через Карпати піти на Угорщину та безпосередньо на Відень. Битва на Маківці мала б стати основною на цьому фронті, й від неї великою мірою залежав перебіг Першої світової війни.

Задіяні для оборони Маківки австро-угорські підрозділи виявилися малоефективними. Вони не витримували ворожого натиску. Невтішне становище довелося рятувати саме легіону Січових Стрільців, що був військовою формацією австро-угорської армії, утвореною з ініціативи української громади і який складався з галичан-добровольців. І вони зуміли зупинити ворога, і навіть відбили позиції, втрачені австрійцями та угорцями.

В результаті героїчної оборони Маківки повністю зірвались стратегічні плани московського командування. Здобуття вершини російськими військами, що планувалось на 29 квітня, здійснилось лише в ніч з 4 на 5 травня, при цьому були задіяні всі наявні російські резерви. Внаслідок величезних втрат російські війська не змогли продовжити наступ і вже через тиждень змушені були поспішно відступати перед прибулими австрійськими підрозділами. Гора, що дісталася російським військам ціною величезних втрат, була залишена без єдиного пострілу через 9 днів.

А для українців ця битва "дала потужний імпульс для активізації національно-визвольного руху. Пісня Січових Стрільців про звитягу на горі Маківка (в народі відому як "Хлопці, підемо, боротися будемо!") стала однією з найбільш улюблених для української молоді. Ще в 1920-х члени УВО, а згодом ОУН започаткували встановлення хрестів полеглим за волю України. У 1930–х молодь розпочала масові паломництва на "горбочок" на Маківці. "На тім майже 1000 метровім шпилі між Тухлею і Головецьком висипали могили 34 юнакам-героям. Ці могили це наш перший військовий цвинтар. На Маківці повинен станути величавий пам'ятник, гідний жертви героїв, що там спочивають, а сама Маківка повинна стати прощею для земляків-патріотів", – писав часопис "Діло" 7 тавня 1932 року.

Товариства січових стрільців виникли у Львові ще наприкінці 1912 – початку 1913 року, коли Український студентський союз взявся за військове навчання молоді. Уже 1914 року у Львові відбувся великий Сокільсько-Січовий здвиг, присвячений 100-річчю з дня народження Тараса Шевченка. Після перемоги на Маківці УСС відзначилися і в інших боях на Галичині та були перетворені на полк УСС. Заново сформований курінь у лютому 1918 року разом з австрійським військом вирушив на Херсонщину під керівництвом Вільгельма Габсбурга (під враженням від спілкування з українцями цей член австрійської імператорської родини перетворився з Габсбурга на Василя Вишиваного, підтримував українців у боротьбі за незалежність і зрештою помер у Лук'янівській в'язниці в 1947 році). У листопаді 1917 року, коли Легіон УСС воював у складі австрійської армії, у Києві переважно з українців з російської армії було сформовано Галицько-Буковинський курінь Січових Стрільців.

Підготувала Оксана Уретій. "Крила України".

"Курящие змеи" и "Ацтекские орлы" на европейском ТВД

В сентябре 1944 года на итальянском фронте солдаты союзнических войск могли наблюдать необычную картину: в бой шли смуглолицые бойцы, одетые вроде бы в американскую форму, но – со странными шевронами на рукавах. На их эмблемах – свившаяся в кольцо зелёная змея... курит трубку!



Обладателями этих необычных нашивок оказались бразильцы. Бразилия, эта крупнейшая страна Латинской Америки, объявила войну Германии ещё 22 августа 1942 года. Бразильские ВМС вместе с кораблями союзников приняли участие в охране океанских коммуникаций на юге Атлантики. Но это было только начало. В январе 1943 года президент Бразилии Жетулиу Варгас на встрече с Франклином Рузвельтом предложил отправить контингент бразильских войск в Европу. Американский президент не возражал. Началось формирование экспедиционного корпуса, но длилось оно так долго, что сами военные начали острить, мол, скорее змея закурит трубку, чем мы поедем на фронт. Шутка быстро разошлась, и солдаты корпуса даже получили кличку – "курящие змеи". Отсюда и забавная нашивка – армейское начальство оценило чувство юмора своих подчинённых и официально утвердило эмблему. Проводя исторические параллели, будет уместно вспомнить сводный отряд Воздушных Сил Вооружённых Сил Украины на Донбассе. Получив с лёгкой руки сепаратистов, перепуганных обилием иностранных нашивок на "секондхэндовских" камуфляжах украинцев, прозвище "дикие гуси", личный состав отряда окрестил подразделение "Дика качка" – точно так же, с эмблемами на флаге и шевронах!

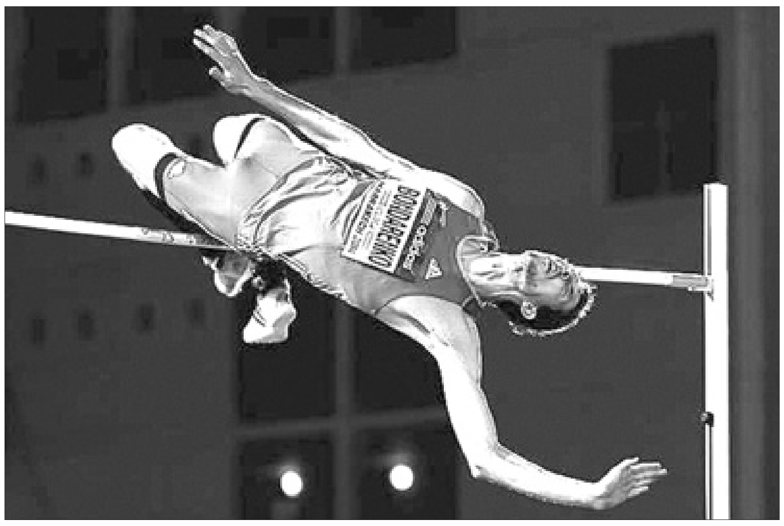
А переброска бразильцев через океан всё-таки началась, но только в начале лета 1944 года. На европейском театре военных действий "змеи" появились и того позже. 2 мая 1945 года латиноамериканцы одержали, пожалуй, свою самую большую победу – освободили Турин.

На итальянском театре военных действий также воевали лётчики из Бразилии. 1-я истребительная группа сражалась в небе над Апеннинами с октября 1944-го. Её пилотам 22 апреля 1945 года удалось уничтожить более 80 танков, бронемашин и автомобилей противника. С той поры каждый год в апреле отмечается День истребительной авиации Бразилии.

Были свои герои Второй мировой и в Аргентине. В Королевских военно-воздушных силах Великобритании сражалась эскадрилья, состоявшая из граждан этой латиноамериканской страны. На службу в королевскую авиацию все они поступили добровольно. В июне 1943 года аргентинские лётчики прошли крещение огнём и затем до самой победы воевали в небе Франции и Бельгии.

Участие в боях приняли и ВВС Мексики. В мае 1945 года их авиационное подразделение, называвшееся "Ацтекские орлы", прибыло на Филиппины и освобождало остров Лусон. Мексиканцы плохо знали английский, поэтому их самолёты несколько раз наносили удар по своим союзникам-американцам. Во избежание дальнейших потерь испаноговорящих пилотов отправили прикрывать морские конвои ВМС США. В ноябре 1945-го "Ацтекские орлы" вернулись домой, где сразу же стали национальными героями.

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".



Бондаренко і Міщенко тріумфували з кращими результатами сезону в світі

У Японії, на турнірі серії IAAF World Challenge, Seiko Golden Grand, українці Богдан Бондаренко і Ганна Міщенко стали переможцями змагань з кращими результатами сезону в світі.

Для обох атлетів цей старт став першим у цьому році. Бондаренко переміг у секторі для стрибків у висоту, подолавши з другої спроби планку на висоті 2,37 м. Попередній лідер сезону, китаєць Говей Чжан, завершив змагання з результатом 2,28 м. Анна Міщенко найшвидше подолала дистанцію 1500 метрів (4.02.47 хв). Найближча переслідувачка, ефіопка Гудаф Цегай, показала час 4.03.09 хв.

Ще одна українка, Ірина Новожилова, була восьмою в метанні молота, відправивши снаряд на 66,86 м. Перемогла Мартіна Храснова зі Словаччини з результатом 74,27 м. Кращий результат сезону в світі показав також кенієць Бернард Нганга в бігу на 3000 метрів з перешкодами (8.23,77 хв). У секторі для потрійного стрибка колумбієць Алексіс Копелло переміг з результатом 17,24 м, проте очолити світовий топ-лист сезону з цим показником йому завадив вітер (+3,3 м/с). І все ж кращий результат сезону залишився саме за ним – 16,95 м в першій спробі.

Українець виграв велогонку "П'ять кілець Москви"

У розпал святкування Дня Перемоги, у Москві відбувся четвертий, заключний етап міжнародної багатоденної велогонки "П'ять кілець Москви".

Переміг на дистанції 160 км росіянин Матвій Зубов, випередивши своїх співвітчизників Євгена Зверкова на 1 секунду і Антона Самохвалова – на 3. Українець Олександр Поливода з команди Kolss Cycling Team фінішував аж 37-м з відставанням в 1 хвилину 51 секунду. Але, це не завадило йому стати переможцем у загальному заліку багатоденки. Друге місце посів ще один українець Андрій Крипта з Kyiv Capital Racing. Трійку призерів замкнув росіянин Андрій Соломенник.

Всього за п'ять днів змагань (пролог і 4 етапи) гонщики подолали 640 км. У змаганнях взяли участь 155 спортсменів з Білорусі, України, Сербії, Казахстану, Узбекистану, Латвії, Німеччини, Іспанії, Швейцарії, Гватемали, Молдови і Росії.



Український дует виборов срібло та ліцензію на Олімпіаду-2016

У Нідерландах завершився Кубок Європи з синхронного плавання. У заключний день програми український дует Анна Волошина/Лоліта Ананасова посів друге місце в довільній програмі, поступившись лише представницям Росії – Наталії Іщенко та Світлані Ромашиній.



Українки програли іменитим суперницям 3,2 десятих бала. Однак наші дівчата впевнено обійшли іспанок, випередивши найсильніший дует цієї країни Вона Карбонель/Паула Кламбург на 0,8 бала. Завдяки цьому "сріблу", український дует отримав ліцензію на Олімпійські ігри, які пройдуть влітку наступного року в Ріо-де-Жанейро.

Варто також зазначити, що днем раніше збірна України у складі Анни Волошиної, Лоліти Ананасової, Анастасії Савчук, Ксенії Сидоренко, Олени Гречихиної, Катерини Садурської, Дарини Іщенко, Олександри Сабади, Катерини Резник і Ольги Золотарьової впевнено перемогла в комбінації з результатом 93,1000 бала. Українки випередили італійок на 3,1667 бала. Трійку призерів замкнула команда Греції (85,5333).

У загальному медальному заліку збірна України стала третьою. На першому місці тут збірна Греції, яка взяла участь у всіх видах програми Кубка Європи, на другому – команда Білорусії.

Два золота і бронза на етапі КЄ з бадмінтону в Словенії

Успішно розпочався відбір для участі в літніх Олімпійських іграх-2016 для українських бадмінтоністів. Чемпіони України Дмитро Завадський і Марія Улітіна стали переможцями відповідно в чоловічій і жіночій одиночних категоріях, а Артем Почтарьов посів третє місце в чоловічій одиночній категорії на етапі Кубка Європи з бадмінтону рівня International Series з призовим фондом 5 тис. дол, який проходив в місті Медводе (Словенія).

На шляху до п'єдесталу Дмитро Завадський (76-й у світовому рейтингу), сіяний другим, отримав перемогу над голландцем Ястіном Тіувеном, словеном Іцтока Утрозу (124), французом Лукасом Клебом та, у півфіналі, литовцем Кестутісом Навікасом. Суперником Дмитра по фіналу став 21-річний фінський спортсмен Калле Колйонен. Завадський програв першу партію, але реабілітувався у другій. Протягом третьої партії Дмитро вів у рахунку, але під кінець зустрічі дозволив супернику зрівняти рахунок 19-19, потім 20-20. Доля матчу вирішувалася на тайбрейку, який завершився на користь українця 22-20. Таким чином Дмитро Завадський став переможцем турніру.



Марія Улітіна також була сіяною другою. Українка по черзі розправилася з угорською спортсменкою Орсолою Варга, датчанкою Наталією Кох Рохде, росіянкою Оленою Комендровською, англійкою Хлоей Бірх, і нарешті, у фіналі здобула перемогу над ще однією датчанкою Мией Бліхвельд : 17-21, 21-17, 21-12, принісши ще один титул для України на турнірі.

Таким чином, українська збірна завоювала перші очки, які підуть у залік для отримання олімпійської ліцензії.

"Ювентус" і "Барселона" зіграють у фіналі Ліги чемпіонів

Футболісти "Ювентуса" і "Барселони" зустрінуться у фінальному матчі Ліги чемпіонів сезону – 2014/15. Гра відбудеться 6 червня на "Олімпіаштадіоні" в Берліні.

"Барселона" в півфіналі здолала "Баварію". Розгромивши в Каталонії суперника з рахунком 3:0, підопічні Луїса Енріке поступилися в Мюнхені (2:3), але пробилися до фіналу. У крайньому матчі рахунок був відкритий в дебюті гри: на сьомій хвилині відзначився центральний захисник "Баварії" Мехді Бенатіа. "Барселона" відповіла на це двома голами бразильського форварда Неймара, який забив на 15-й і 29-й хвилинах. Після перерви мюнхенцям вдалося зрівняти рахунок і вийти вперед. На кінець години ігрового часу забив польський форвард баварців Роберт Левандовскі, а на 74-й хвилині точним ударом відзначився Томас Мюллер. Незважаючи на поразку, "Барселона" пройшла у фінал завдяки перемозі за сумою двох зустрічей.

В іншому півфіналі грали мадридський "Реал" і туринський "Ювентус". І хоча перша зустріч завершилась з рахунком 2:1 на користь італійців, у матчі-відповідь "вершкових" вистачило лише на нічию – 1:1. Мадридський клуб набагато активніше провів перший тайм гри і на 23-й хвилині домігся того, що гравці "Ювентуса" порушили правила у своєму штрафному майданчику. Пенальті реалізував Кріштіану Роналду – 1:0. Після цього "Реал" ще деякий час провів в атаці, але в другій половині матчу сконцентрувався на збереженні здобутої переваги. Проте, на 57-й хвилині гол забив Альваро Мората. Після навісу зі штрафного від Андреа Пірло воротар "Реала" Ікер Касільяс кулаком вибив м'яч. Артуро Відаль повернув м'яч у штрафну, Поль Погба відпасував в район 11-метрової позначки, а Мората, підробивши м'яча, наніс точний удар з відскоком від газону. Таким чином, "Ювентус" за підсумками двоматчевого протистояння виявився сильнішим за мадридський "Реал" і виграв за сумою двох матчів з рахунком 3:2.

Для "Ювентуса" це перший фінал Ліги чемпіонів з 2003 року і п'ятий за весь час. Також в п'яти фіналах брали участь "Барселона" і "Баварія".

Сторінку підготував Владислав Дем'яненко.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 9260 Зам. № 152218.
Перший редактор Сергій Свенцицький



Батькова нагорода в дитячих руках

Загиблий прикордонник ціною власного життя врятував 30 українських військових

Фотографію дівчинки з орденом свого загиблого тата днями побачили тисячі українців. Трирічна Саша на відкритті Алеї Слави в Кіровограді ніжно та з невимовним сумом тримає у ручці орден "За мужність" III ступеня прикордонника Андрія Матвієнка. Цей орден – частинка пам'яті про любимого татка, який вже ніколи не зможе стиснути її в обіймах. Татка, який не повернеться з війни. Татка, який назавжди залишиться в її пам'яті молодим, життєрадісним та усміхненим...

28-річний кіровоградець Андрій проходив службу в Донецькому прикордонному загоні. Він добровільно пішов захищати свою Батьківщину, щойно 31 березня 2014 року йому надійшла повістка з військкомату. В цивільному житті молодий чоловік був банківським працівником.

У військовому колективі Андрій знайшов однодумців та був душею компанії. Енергійний, чесний, з гарним почуттям гумору він швидко завоював авторитет серед бойових побратимів. В перші дні конфлікту на сході України чоловік неодноразово організовував через волонтерські організації доставку в підрозділ засобів захисту для прикордонників.

На початку серпня 2014 року групі прикордонників, серед яких був і Андрій Матвієнко, було поставлено завдання зустріти колону, яка з боями проривалася із пункту пропуску "Довжанський" та перебувала під постійним обстрілом ворога. Серед українських військових на той час було чимало поранених. Під Савур-Могилою група військовослужбовців, серед яких був і Андрій, надавали першу медичну допомогу постраждалим, зупиняли кровотечу та відвозили їх під Амвросіївку, де поранених вантажили у вертольоти. За бійцями поверталися неодноразово, не зважаючи на щільний вогонь, що вівся з артилерії. Врятувавши десятки українських вояків та вже повертаючись з завдання, автомобіль Андрія підірвався на радіокерованому фугасі… Важкопораненого прикордонника за допомогою авіації переправили до військово-польового госпіталя, але шансів врятувати хлопця у медиків практично не було.

Життя молодшого сержанта обірвалося 7 серпня 2014 року. Ціною власного життя Андрій допоміг врятувати близько 30 українських військових.





Указом Президента України №660/2014 від 21 серпня 2014 року, "за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку", Андрій Матвієнко нагороджений орденом "За мужність" III ступеня (посмертно). Цю нагороду замість батька отримала його донечка. Для неї, як і для мільйонів вдячних українців, Андрій назавжди залишиться Героєм!

Сергій Якимець.

